

MAGYAR NŐK LAPJA

II. ÉVFOLYAM 32. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENO

BUDAPEST, 1940 NOV. 10.

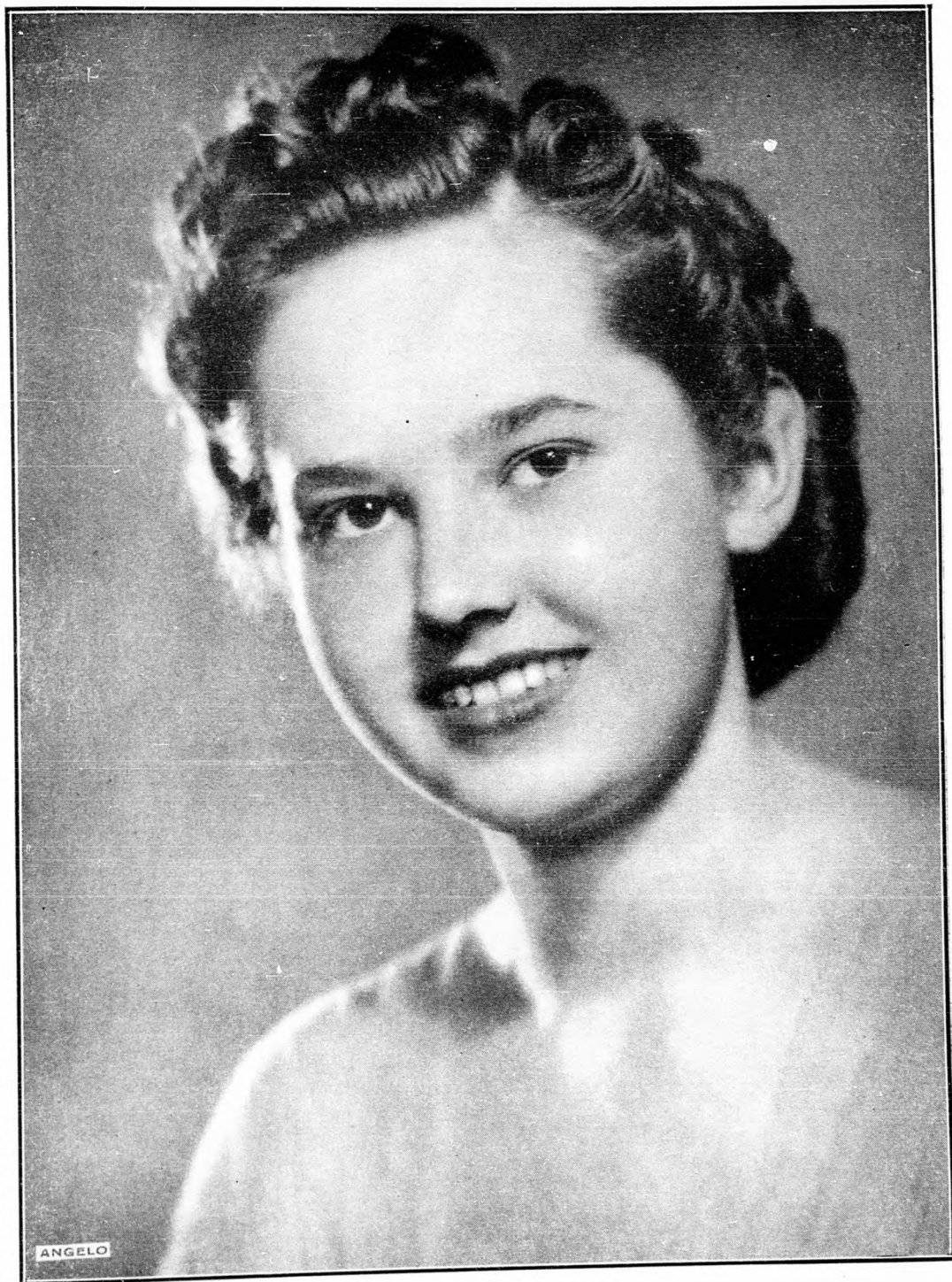

FOTO: ANGELO IV., VÁCI-UTCA 24.

GRÓF HALLER MARGIT

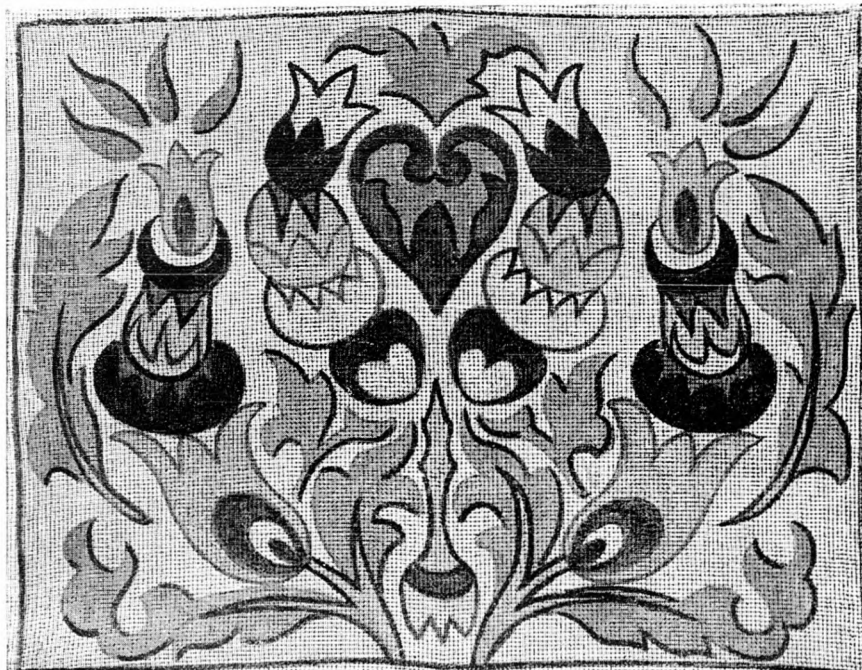
Gobelin díszpárna. Penelop-anyagra előfestve P 1.40. Kidolgozásához 30 motring kis berliner fonál P3.60. Kapható a MUL Kézimunkaboltjában, Teréz-kr 6.

Dr. zelenci Boros Béla és felesége
Csernyiczky Magdolna

A Magyar Nők Lapja minden előfizetőjét szeretettel várja a

M. U. L. Kézimunkaboltja Teréz-körút 6. szám

Gobelin díszpárna. Penelop-anyagra előfestve, 38x48 cm méretben P 1.20. Kidolgozásához 30 motring kis berliner fonál P3.60. Kapható a MUL Kézimunkaboltjában

Kemeneshögyésvi Nagy Aladár és neje
Szöcsényi Erzsébet, Kispest

MAGYAR NŐK LAPJA

II. ÉVFOLYAM 32. SZÁM

BUDAPEST, 1940 NOVEMBER 10.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatekarekpenziári csekkzámla; 20.334. Előfizetési ár: Magyarországon egész évre egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olasz-

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

országban: egész évre 30 P, félévre 15 P, negyedévre 7.50 P. Szlovákiában: egész évre 180 Ks., félévre 90 Ks., negyedévre 50 Ks. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

Tükör előtt

Irta Izsák-Gyarmathy László

Ezek a napok, november elején, amikor a férfit menthetetlenül elhívja hazulról a kávéház, az oszlopokkal, plüskerevetekkel és a füsttel, amely végtelenül repül a hosszú tükrökben, mint az ifjúkor emlékeinek fájdalma. A rézveretes nagy terem mélyén, a kifőzött pörköltkávé illatában kártyalapok, sakkfigurák és a csészek alá szolgáló fémtálcák zajlanak, mint egy szertartás, — a férfi sietve ebédel, aztán a szeles utcán át elmegy a kávéházba, mint ha dolga volna ott. A budapesti és kolozsvári kávéházakba nemcsak uzsonnázni, tárgyalni és ujságot olvasni járnak az emberek, hanem ott élni néhány órát, céltalanul és valami teátrális hangulattal, amelyet néhez magyarázni. Október végétől, megfigyeltem, teleülnek a különben kitűnő férjek és családapák a kávéházakat, hosszadalmasan és fülelve ülnek, mintha jeladást várnának ott, amely talán új tartalommal tölti meg az életüket.

Az asszony egyedül marad otthon. Tudja, hogy a férfi a kávéházban szemlélődik. Ő mit csináljon?... Kint a fák között November lépett be a kertbe, a tél jön, mint egy félelmetes, erőszakos rokon, — az asszony megigazítja a kályhában a tüzet és a tükör elé ül. Szereti az arcát, az ujjahegyével végigsimítja a vonásain. Tél előtt a nők gyengédek önmagukhoz, mert kicsit félnek, ezekben a napokban igazán gyermekeké lesznek. A nőkben örök gyermeki tulajdonságok vannak, állapították

meg a filozófusok is; ez az ő egyik nagy erejük a megejtő szerelmek napján és ez a gyengeségük, félelmük a magányos órákon. A férfi kávéházban ül, az oszlopok tükrében az élet ezer tarka villámlását keresi a szemé; a nőnek otthon e percben teljesen elég, ha magát látja. Nem éppen hiúság ez. Hanem: a nő jobban, aprólékosabban tudja szeretni önmagát, mint a férfi. A férfi a világot szereti, az élet forgószínpadát, — a nőt elsősorban legőszintebben csak önmaga érdekli. Jobban is ismeri magát és ezért van, hogy a férfinél sokkal több, mélyebb és fájdalmasabb örömet tud magának szerezni a szerelemből is.

A tükör előtt ül. Félnék, gyermeki a lelke; s az arca, teste, haja, a keze: a szép, felnőtt élet. Miatta van szerelem. A férfi ezt gyakran el tudja felejteni, akkor is, mikor beül a kávéházba. Az asszony ezekre az órákra önmaga marad és csak az emlékei röpdösnek körötte.

Óh, olyan könnyen, tavaszi-rét-színesen, végtelen hosszan, illatokkal és zenekísérettel emlékezni, — mint reggelbenyuló májuséjszakai, orgonaszagú álmok — csak a nők tudnak és a művészek. A tükör előtt unatkozik a magárahagyott nő? De hiszen csak a saját szemének fátylaiba pillant bizalmasan és már régi táncokat lát, csillárfényben repülő estélyi ruhát, zene szól és érzi az akkori parfümjét. Udvarlókat lát és estéket, melyek lányok voltak és szédültek. Napfényes délelőttök jönnek elé és uzsonnaidők nyári kertekben, tóparton, vagy lombos sétahelyeken. És mindenütt férfiak, fiúk, férfiak, feketék, barnák és kikopott-fejű ravasz és szellemes urak. És mind jönnek felé, átszemelt, hazug és kedves arccal. Óh, mennyi kétségbeesetten szépet mondtak... Mit is?... A lába erdei kis utak süppedő, galyaktól roppanó anya-

gára emlékszik... emlékszik a keze is, a válla. Napokra és órákra. A tükörben, az arca mögött, az ezüst lapon utak futnak el mélyen az Időben. Szavak hangzanak a tükör ezüst membránjából, meleg és mély szavak, vagy kemény erőszakos szavak, mint az acél, amely azonban, rajta mult, hogy megolvadjon. Egyedül maradt a nő a tükrénél? Igen, de vele van az élete, színesen, tiszta izgalommal. És talán, mert „örök és gyenge gyermek“, a nő nagyon tud emlékezni.

Jól is van ez így, egy darabig. Amíg nem próbál vádat szőni az emlékekből: hogy talán jobb lett volna egy másik leánykori táj felé menni... talán másvalakivel menni?... Az emlékből, ebből a költői multidőből, itt lesz méreg, hazug méreg. Az élet sorsszerű: úgy történt, ahogy történnie kellett. A férfival és nővel egyformán: a találkozás egyenlő boldogságával és terhével. A baj ott kezdődik, ha a nő, a tükör előtti magányos órák után, az ábrándnak kezd bűnni és nem a valóságnak. Higgyék el, a valóság is legalább olyan szép, mint az ábránd, csak akarni kell széppé alkotni.

Kávéházba jár a férfi, mintha unná magát otthon? Nem, nem azért jár oda és nemcsak ő jár oda; egyedül és pusztán azért, mert férfi. Ezt meg kell érteni. S mikor maradna hosszabban és inkább otthon? Óh, mindent ki lehet találni. Akkor, ha megismeri ezt a tükör előtti asszonyt, ezt a magába emlékező nőt, aki ennyi meleg, eleven emlékével, érzékenységgel, tiszta izgalommal — egyedül csak az övé. Ha a férfi egyszer felismeri, hogy eddig tulajdonképpen nem tudta utolérni ezt a nőt... S hogy mindezt a férfi felismerje, „önként“ és „véletlenül“ (ez neki fontos) — arra az asszonynak pontos és finom eszközei vannak.

NAGY NAPOK

KOLOZSVÁRI LEVÉL

Írta HALMÁGYI MARGÓ

ÉDES MARIKÁM!

Kissé késve válaszolok szép leveledre, melyben kérsz, írjak neked a kolozsvári nagy napokról.

Nem is tudod elképzelni, hogy a 22 éves rabság után mit jelentett nekünk az a nem is két hét: 1940 augusztus 30-tól szeptember 11-éig. Soha olyan hosszú nem volt tizenegy nap, mint a kolozsváriaknak ez az idő! Képtelenség volt dolgozni; gondolkodni. Soha annyi idegcsillapítót nem adtak el a kolozsvári gyógyszerárak. Mindennap ostromoltuk imánkkal az Istent: csak még ez a három, csak még ez a két s végül csak még ezt az egy napot bírjuk ki!

Utolsó éjszaka senki se aludt. Sokan le sem fekédték; felöltözöttek, sőtét szobában üldögéltek s virasztottunk s hallgattuk — mint már napok óta — egész éjjel a fegyverropogást. Mert a fegyverek durrogtak, ha másért nem, hogy halljunk, még itt vannak, nehogy túlságosan örüljünk. — Istenem, még néhány óra és itt vannak a honvédek... — Csak most meg nem örülni, az utolsó percben...

Végre megviradtunk tizenegyedikére. Már hajnalban talpon voltunk, hogy készítsük a virágfüzereket a ház díszítésére és végre mi is kitehessük a piros fehér-zöld lobogót! — Aztán, még egyszer be kellett venni. A kivonulók, maradék román katonák megtorpanak.

— Ők innen ki nem vonulnak magyar zászlógerdön át! — A béke kedvéért gyorsan fel a padlásokra, be a lobbogóval. Cserkészek, tűzharcosok, akik már hajnali 5 óra óta sorfalat álltak — mert korábban várta a bevonuló honvédeket, — kapuk alatt eltűntek. — Csendben dübörgtek ki az utolsó román katonák.

Ahogy a kapura szegeztem sajátkezűleg a virágfüzért, — székre álva, — egyszerre megállt a kis kalapács kezemben. Flórika köszöntött rám, aki osztálytársnőnk volt a záróban, mielőtt román világ kezdődött itt. Ugyanaz a Flórika, aki évekket ezelőtt, egy május tizedikén — amikor ők nagy nemzeti ünnepélyeket rendeztek Erdély Romániához való kapcsolása emlékére, — hangos szóval nekem tömádt az utcán:

— Hát te miért nem vagy ünneplőben, hol a nemzeti jelvényed, nem tudod, hogy kötelező?

Csendesen feleltem: — Zászlót kitenni minden házra, ez kötelező, a pirossárga-kékét mellánkre tűzni nem kötelező.

— Várij! Tudod, hogy ezért huszonötöt kapsz, ha feljelentek? Meg is teszem, menjen el a kedvetek.

Ez a Flórika most Boeckay-sapkával, fekete ruhában, tenyérrnyi piros-fehér-zöld kokárdával billegett előttem. Eszembe jutott fenyegetése, — de eszembe jutott más is! Leszálltam a székrol, udvariasan kezét nyújtottam.

— Mi nem mentünk át, — hadarta, — minek? Tudod, itt születünk, itt van házuk, az uram biztos kap állást, hiszen a gimnáziumot még magyarul végezte, szívesen letesz az esküt...

— De mennyire, — helyeselt férje, — eddig voltam román, most leszek magyar, ha jönnek a törökök, leszek török. Így kezdődött az örömnapp.

Most felelek arra a kérdésre is: — milyen színű díszmagyart csináltattál? Ké-

zelem, jól festettél a tribünön, ahogy nézted a bevonuló csapatokat.

Marika, még te mondd nekem, hogy művészlélek vagyok és semmi érzésem a realitások iránt? Hát mit gondoltál, mi-ből télt volna nekem — és még sok hasonló körülmények közt levő erdélyi nőnek, díszmagyar ruhára, mikor azt itt háromszáz pengőn alul nem lehetett öszszehozni, nem beszélve arról, hogy az igazán valamire való még egyszer ennyibe került.

Igen sokan nagyon szép díszmagyarban tündököltek s ez helyes is volt mindazoktól, akik tehettek. Tartoztak magyarságunknak s városuknak, hogy ünnepi díszét emeljék, mert módjukban volt. Ismerek olyant, aki utolsó pénzét áldozta díszmagyarrá, de olyanokról is tudok, akik 3 napig nem vacsoráztak, hogy virágot vehessenek honvédeinknek.

Igy hát én a „történelmi ruhámban” voltam. Érszed ez alatt: az átalúd is ismert, öt év előtti kis fekete ruhát harmadszori átalakításban, melyen ezúttal egyetlen dísz a piros-fehér-zöld csokor volt. Kineveztem „történelmi ruhának”, mert ebben fogadtam honvédeinket szeptember 11-én s ebben voltam a kormányzó-i fogadáson szeptember 15-én.

Az ünnepi szónokok közül többen mondták: «... a mai napon lekünk is díszmagyarba öltöztőt...»

Engedelmet kérek a szónokoktól, ha szerényen módosítom ezt a megállapítást.

Mi, Erdélyben maradt, huszonkét éven át itt vergődött magyarok, felvettük a «lelki díszmagyart» aznap, mikor itt a románok átvették az uralmat! Aki akkor embernyi ember volt, öntudatosan tette, a mi lelkiünkre pedig — akik akkor még gyermekek voltunk, — gondos, magyar anyáink adták — és vigyáztak, folt ne essék rá, tanítgattak jelentőségére, lényegére, hogy minden év múltával tudatosabban viseljük. De ez a «lelki díszmagyar» nem pompa, nem ünneplő volt, hanem: vért és pajzs. Enélkül itt nem lehetett magyarnak maradni.

Marikám, nem tribünön ülve «néztem» a honvédeket. Én «fogadtam» őket, a magam módján a régi Monostori-út elején. A kocsitú közepén álva, mint először osztogattam nekik az első kolozsvári virágokat. A lovasnak, hogy lovát, a gyalogosnak, hogy fejverét díszítse vele.

Közben megeredt az eső. Az éljenző la-

kosság beszaladt kapuk, ereszek alá. Először én is befutottam egy percre, — vannak az embernek gyenge pillanatai, — aztán, vissza a helyemre.

Történelmi ruhám a szó szoros értelmében «viharvert» lett, én pedig tíz napig nem tudtam beszélni, úgy berekedtem. A főtéren is helyén maradt mindenki. Sok szép díszmagyar állta a záporosót. Örömkönyneink versenyt potyogtak az esőcseppekkel.

Szeptember tizenötödikén a borongós reggelt napsütéses délelőtt váltotta fel. Már kora reggel felsorakoztunk egyesületi, vagy egyéb csoportok szerint.

Mindent hallottatok a rádióból erről is, lefelfejebb azt nem, hogy örömnappal rettegés vegyült; hogy a jobb oldalt végigsorakoztak egyesületek vonalán végighalmozott szájról-szájra: mindenki imádkozzék! — hogy valami baj ne történjék, — mert nem lehet tudni...

Ó, be szeretttük volna mi is jéher lovon látni legjobb Hadurunkat! Utolsó percig így reméltük. A legendás fehér ló elmaradt. Nem mintha az örömnapp lényegén valamit is változtatott volna, de mi «nagy gyermekek», akik nem lehetünk valódi gyermekek, annakidején, mikor még valóban gyermekkorunkat éltük s felnőttünk koravén fiatalossággá, vágytunk erre a legendás valóságra.

De így még talán jobb volt. A legendás fehér ló helyettese: a gépkocsi, mintegy figyelemfelkeltő hatott: «emberek, vigyázzat, a könyörtelen valóságok idejét éljükt!»

Ugyancsak kijózanítólag hatott, mámoros örömköltésünk után a határon túlról menekültek felvonulása.

Örömkönyneink nyomában a bánat könnyei omlottak. És azóta is naponta sírnak.

Most, hogy a hétköznapiok váltották fel az ujjongó örömnappal, láthatjuk, még nincs helye az örömnak. Amíg drága fejtestvéreinket, rokonainkat kegyetlen vandálizmussal lökik köztünk egy szál ruhában, addig nem lehet gondtalan elmélni a mi örömnkben.

Köszönettel fogadom szíves hívástokat. Amikor csak lehet, felmegyünk látogatába. Ünnepleni, szórakozni hazánk fővárosába megyek, de dolgozni, továbbra is itt Erdélyben, Erdélyért akarok!

Mi, akik itt éltünk díszmagyarba öltöztőt lélekkel huszonkét éven át, kárváriát jártunk, hogy „lelkileg” megváltuk Erdélyt Isten színe előtt! Meg kellett mutassuk az Úrnak, méltók vagyunk a feloldozásra. Gyakran összerokadtunk a kereszt süllye alatt. Imádkoztunk a magyarok Istenéhez, vegye le rólunk, mindazonáltal legyen meg az Ó akarat. Imánk, áldozatunk jutalmat kapott.

Kisebb darabot, mint reméltük. Tehát tovább kell vezetelné a felszabadultaknak. Vigasztalni! Kenyerünket megosztani, a nálunknál is meggyőzöttebb testvéreinkkel. Nem csak énekelniük kell, de tettekkel is bizonyítani, hogy: „Édes Erdély itt vagyunk, érted élünk és halunk”. — Ti, anyaországbeli magyar nők, édes testvéreink, kérlek, foglaltok napi imátokba a határon túl maradt szívedző testvéreinket és fogjunk kezét nagyon erősen, most már nem vagyunk elválasztva gúnyhatárral egymástól. Míg drága honvédeink, lelkes politikusaink fáradságot nem ismerve szolgálják hazánk érdekeit, mi, győnye nők, jóházakodjunk hazánk Patrónjához, — most már mi is hangos szóval tehetjük: — «Magyarországról, édes Hazánkról, ne feledkezél meg szegény magyarokról...» — Isten Vetetek!

Kosztümblyúz

ZILAHY LAJOS

SZÜLŐFÖLDEM SZÉP HATÁRA

Szépén, csendesen esik a hó. Kis állomás előtt vesztegel a vonat, este van, az állomásfőnök irodájából a nyomtornyos ablaküvegen keresztül sárga lámpafény szűrődik ki a hősécsbe. Öblös hang kiált a vonat végéről.

— Kalauz! Mennyit állunk itt?
— Másfél órát! — kiált vissza a kalauz. Fogom erre a kalapomat, kabátomat, én is leszállok a vonatról. Keresztülmegyek azon a kis rácsos kapun, amelynek a táblájában a bakter szokta elszedegetni a vasúti jegyet s amelyen túl minden vidéki kis állomáson urasági hintó szokott várakozni.

Most esti sötétség van, a hó csak gyengén világít, mégis tudom az utat. Hogy itt jobbra van egy széles, mély árok, azon hidacska vezet keresztül és talán ötven lépésvyre van a kocsmá.

Megnyitom a kocsmá ajtaját: éleshangú csengő visít az ajtó fölött. Ez a hang — melyet régen elfelejtettem — most ismerősen nyíllallik a szívembe.

Vasúti bakterek, uradalmi kocsisok, cefetűl lerongyolódott munkások állnak az első ivóban, söröspohárral a kezükben, amikből bort isznak. Meleg van, füst van, láрма van, bűdös van a kocsmában. Bent a másik szobában piros abroszok takarják az asztalokat és öreg, kopott pincér vacsorát szolgál. Nem sokat lehet válogatni: marhapörkölt, meg egy tegnapi zsemlye a vacsora.

Elhúzódok a szoba legsarkába, leülök egyedül az asztalhoz.

Tíz éve nem jártam erre. Ez a község Magyarország végső állomása a bihari tájon. Innen már csak pár kilométernyire van a város, elzárva, elfüggönyözve a kis alföldi színmagyar város, ahol születtem, ahol kisgyerek voltam, ahol algimnáziumba jártam.

Egyszer a bécsi Operában ültem, Kornold operáját adták, hegedűkön, oboákon, kürtökön a Holt Város legendája énekelt a zenekarban. Most, ahogy ott ültem a határmenti kis magyar kocsmában, ilyen zenekari erővel zendült meg bennem minden emlék szülővárosomról. Le kellene borulnom ide a kocsmá asztalára, hangosan sírni.

De hát nem sírtam. Csak valami idegen-szerű fásult mosollyal néztem a város

abrosz virágait és figyeltem befelé magamat, hogy mi zajlik most bennem.

Odanézek a másik asztalhoz: nini egy ismerős arc! Összevonja a szemöldökét, már harmadszorra néz ide. Egyszer csak feláll, átül hozzám.

— Szerbusz koma, mán rígen pislogok rád, meg se üsmertelek! Hogy vagy, hun jársz erre?

Izes beszédét úgy hallgatom, mint-ha mézet csorgatnának a szívembe. Tanító itt a községben, együtt jártunk algimnáziumba. Ülünk, beszélgetünk, kérdi, hogy én milyen hivatalba járok. Mondom, hogy író lettem, — erre tapintatosan másra tereli a beszédet, mintha kínos kérdést érintett volna. Egyszer csak megragadom a karját:

— Te! — súgom neki elképedve és nem tudom levenni a tekintetemet az öreg pincérről.

— Megismerted? — kérdi mosolyogva. Az öreg rongyos pincér most töri keresztül magát az ivó vendégein. Jobbkezében levegőzöformán szétrnyitva tartja a tányérokat, melyeken a marhapörkölt gőzöl, balkezében söröspoharak.

— Hopp-hopp! Szabad uraim! — kiáltja vidáman. Mind a két keze tele van, fel-emeli az egyik lábát, avval csukja be az ajtót.

Nem tudom levenni róla a tekintetemet. Olyan borzadállyal nézek rá, mint valami kísértetre. Tíz év alatt nagyon megöszült. Megsíványodott. Borotvátlan állán deres szakáll ütközik. Pizkos, puha ing van rajta, nyakkendő nélkül. Leteszi a tányérokat, poharakat, látom, amint csuklójával törli le homlokáról az izzadságot. Nyolcan, tízen kiáltanak felé, ő a nélkül kiált vissza, hogy hátrafordulna: Hozom kérem.

Azt mondja a tanító:

— Két éve szolgál mán itt az öreg.

Be kell szállani, mert indul a vonat. A vonatablak üvegjéhez támasztom a homlokomat, úgy nézek ki a sötétségbe. Erre az öreg, kopott pincérré gondolok, a Holt Város visszajáró kísértetére, aki három évvel ezelőtt még városi mérnök volt. Emlékszem rá: a kazsinói sarkoszáobájában minden este a református esperessel, a csödörös kapitánnyal, meg azzal a nyolcvanéves

pallérral tarokkozott, aki életében számszerint huszonkilenc bihari torony hegyire enkezével rakta fel a gombot.

A megyei úton repül a szán, most már nem esik a hó, kora délelőtt van, köröskörül a beláthatatlan Alföld némán, üresen fehérik a téblen. Messze-messze óriás varjúcseregnek szállnak le a hóra. Fialat gazdatiszt hajítja a két lipicait, ott ülök mellette az első ülésen. Arcomat jobbfelé fordítom, nagyon messze, a fehér látóhatár alján — csak akkorának látszik, mint egy gyufaszál — álomszerűen dereng a Holt Város egyik tornya.

Három kis akácfa álldogál bent a földéken. A gazdatiszt rájuk mutat:

— Annál a három fánál kezdődik a határ!

Repül a szán, hallgatunk.

— Mikor voltál otthon? — kérdem.

— Nékem nem lehet bemenni, mert engem rögtön lekaptának. De nem is megyek, mert ha megharagszom, belevegom a bokszt valaméknek a po-fájába.

Repül a szán, — láthatatlan tengely körül lassan fordul a láthatár.

Egyszer csak vidáman azt mondja:

— Pedig de jó vóna mán megint biliárdozni egyet a Központiban!

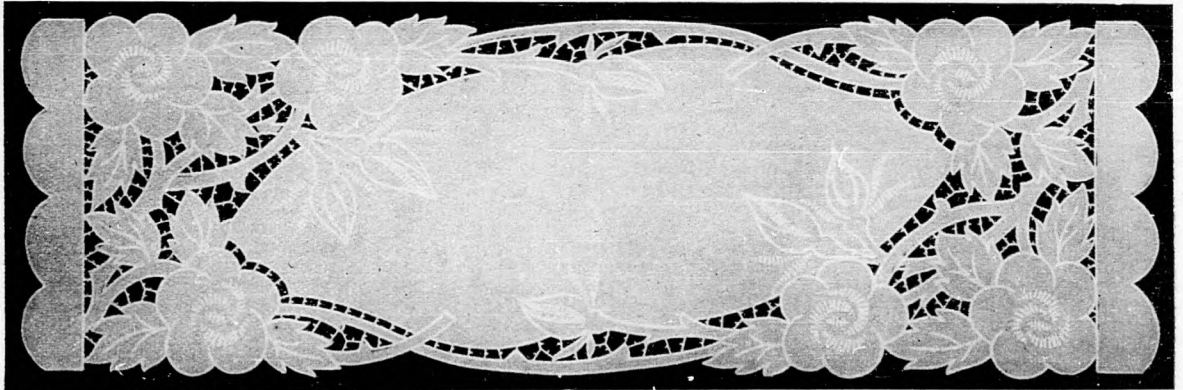
Néz bele a messzeségbe, a torony felé, egyszer csak mintha eltorzulna az arca. Az árok fölött nagyot zökken a szán, már a földéken vagyunk és repülünk a három akácfa felé. Alig egy félperc: elmarad mögöttünk a három akácfa. Megkapom a karját és ijedten kérdem: — Mit csinálsz?

— Várrál csak! — lihegi és dolgozik kezében az ostar. A lovak föl vágnak, a szán a pusztá szűz haván nagy karéit ír le... áttörve az országhatárt!

Egy perc múlva már megint főt vagyunk az úton. Akkor megállítja a lovakat, föláll a szánban, kalapját hátraltolja a fején és öklével megfenyegeti a fehér messzeséget:

— Mégis otthon voltam!

A szán nyoma nagy félkör írt a hóba, túl a demarkáción, egy ismeretlen be-tűt, a keserű magyar honfibu óriás be-tűjét a pusztá végtelen havába. (1916)

Riseliő hímzésű futó. Fehér pamuivásznonra előrajzolva 60×120 cm. méretben P. 4.20. Szúrásablonya P. 1.—. Hozott anyagra előrajzolása P. 1.20. Teljesen készen, géppel hímelve P. 12.50. Megrendelhető a MUL-nál, VI., Teréz-körút 6.

ÉLNI AKARUNK

Egy amerikai pályázat története

A múlt század kilencvenes éveiben történt, hogy Erzsébet királyné, aki rajongva szerette a természetet, kirándult az Ischlt környékező hegyekbe. Hintója egy faluskában várta. A falu fő-utcájához keskeny hegyi ösvényt vezetett. Erzen jött le a hegyi túráról udvarhölgye kíséretében a királyné. Majdnem a hintóhoz értek, mikor egy kislány toppant eléjük:

— Te vagy a királyné? — kérdezte Erzsébettől elfogulatlan gyerekhangon — vagy az a másik néni?

— En volnék a királyné — felelt Erzsébet, akár a mesében.

— Akkor tiéd a csokrom — válaszolt a kislány a virágcsokrot nyújtott Erzsébet felé. A királyné átvette a csokrot, az udvarhölgye egy pénzdarabot nyújtott a kislánynak, a hintóba szálltak és elhajtottak. Messze jártak már, mikor a királyné gyengédén simogatta meg az ölében fekvő alpesi virágokat.

— Soha ilyen kedves csokrot — mondta. Vajjon a kislány maga kötötte-e? ...

A kislány maga kötötte a csokrot, de ha néhány esztendő múlva ismét a tiroli faluska felé járt volna Erzsébet királyné, nem találja azon a helyen. A kislányt messzire fújta a szél. Vagy mondjuk talán: messzire hengerelte a lavina, mely egy viharos tavaszi éjszakán a gleccserekről lerohanva, magával sodorta a fensíkon álló házikót, a gyerek szüleinek házikóját. Az apa megmenekült. A kislányt is kiásták a hóból, de az anyának nyoma veszett. A lavina magával vitte egy szakadékba. A gyerek apja ettől a perctől meggyőződte a hegyeket, melyek elrabolták a feleségét. Hajóra szállt s a gyerekekkel átment Amerikába. Néhány héttel partraszállásuk után nem volt már az élők sorában. A kislány magára maradt az idegen világban.

De az idegen világ szeretettel gondoskodott róla. Árvaházba került s ott bizonyára rendes, dolgos cipészt, cseresepst, vagy lakatoszt neveltek volna belőle, ha a kislány meg nem szökök. Pénzeszkéjével, melyet apja halála után magához vett és bevart télikabátjába, jegyet váltott és meg sem állt Kaliforniáig, melyről az édesapja azt mesélte: a legszebb fák és virágok hazája... A gyerek most is rajongva szerette a virágokat. San Francisco városában is a virág-piacra vezette első útja. Elbűvölten nézte a sohaselátott növény-csodákat, majd egyszerre megállt egy kövér asszonyság boltja előtt.

— Hallja-e, néni, — mondta az asszonyságnak tört angolul — az alpesi virágokat nem így szokás ám kötözni... — s egy ifjulestlen csokorra mutatott — és nem is szabad ilyen meleg napra tenni. A nap árt nekik...

— No nézd csak a nagyszájút! — méltatlankodott az öregasszony — Engem akarsz tanítani?!

— Nem tanítom én másra, csak arra, amit jobban tudok, mint maga — felelt a gyerek. — A hegyekben születtem, hegyek közül jövök, hát csak tudom, hogyan kell a hegyi virággal bántani!

A kislány mosolyogva hallgatta a szomszéd-virágárus, aki nemcsak a virágokat szerette, hanem a gyerekeket is. Beszédbe elegyedett vele s többel el se engedte. Úgy élték együtt, mint a „Kölyök” című filmben Chaplin és kis pajtása: Jackie Coogan.

Az iskolából hazatérve, a kislány segített a boltban. De a bolt rosszul ment s talán be is kellett volna csukni, ha a szemféltetés gyerekeknek nem támad egy remek ötlete.

— Hallod-e Jim, — mondta nevelő-apjának, aki maga se volt húszévesnél idősebb — mit szólnál, ha ócska ládából virágtartókat eszünkbe hoznánk, olcsó virágot illetéknél beljűk s eladnók ebben a szomorú negyedben, ahol évszámra nem látnak virágot az emberek... Közleg a szünidő. Szívesen vállalom a virágok ápolását azoknál, akiknek eladtuk.

Az ötletet tett követte s a virágüzlet hamarosan úgy fellendült, hogy a tiroli gyerek beiratkozhatott a legdrágább kertészeti iskolába.

Ma ő Amerika első „virág-specialistája”. Tizenkét boltja van, tizenkét nagyvárosban, aminek következtében könnyűszerrel vezetette be a „virágsürgönyözést”, melynek oly nagy sikere van jenkivilágban. Hogy is ne, mikor a virágsürgönyözésnek nincs egyéb tennivalója, mint befordulni kertészünk newyorki virágüzletébe s megbízást adni, hogy Filadelfiába küldjenek tíz szál fehér rózsát X. Y. kisasszonynak?! A rózsakorok néhány perc múlva a kisasszony birtokában van. A new-yorki üzlet telefonon utasította erre a filadelfiai s — ó amerikai nagystílűség! — nem számít ezert egy cent telefonköltséget se.

Mindezek mellett a nagy kertész nem feledkezett meg küzdelmes fiatalságáról. Óriási jövedelme nagyrészt szegény gyerekek, küzködő diákok támogatására adja. Az ő ötlete volt az „Élni akarunk” című gyönyörű pályázat kiírása is.

Ezen a pályázaton résztvehet tízévestől húszévesig minden Amerika földjén tartózkodó fiú vagy lány, eredeti és eddig ismeretlen, újves pénzkeresési-ötlettel. A pályadíj: ötvenezer dollár, a tíz legjobb ötlet gazdáit közt osztandó ki.

Alig terjedt el azonban a pályázat híre, felkapcsolódott a dologba a legnagyobb amerikai nyári-egyetemek egyike is, majd egy ifjúsági klub. Ki-ki a maga ötletével bővítte a maga pályadíjjal gazdagítja az „Élni akarunk”-pályázatot.

A nyári-egyetem fiatal feltalálók találmányait jutalmazta, az ifjúsági klub kisgyerekek saiatkészfiményű játékeit. Ily módon kibővíve indult hát a pályázat s hamarosan annyi pályamunka érkezett, hogy tízszobás irodát kellett e munkák feldolgozására bérelni.

Egész Amerika a gyerekekkel és fiatalokkal izult, mikor végre összeült a zsűri s százezrek gratuláltak a boldog nyerteseknek.

A játékkészítés kis művészei közül egy boldog ötves nyerte az első díjat, cipődobozból készült Noé-bárákájával. Elefántlóból bolháig, minden állatot megmintázott az ifjú művész plaszticínból, sőt — hamisítatlan amerikai gyerek léte — apró villanylámpával és pici hűtőszekrényvel is ellátta a bárájt, melynek egyik sarkában vígan kártyázik a fehérszakállas viasz-Noé egy zsiráfval és egy vizilóval.

E mestermű ezer dollárt hozott művészenek. De nem jártak rosszul a többi nyertesek sem. Egy tízéves kislány remek kis autót nyert, egy másik kertnek való telket szülővárosában, harmadik hat kis malacot, tyúkot és báránykakat.

Kertészünk ötvenezer dolláros díjait húsz részre osztva nyerte tíz fiatal lány és tíz fiú. Ezek közt nem-egy volt persze „beérkezett” üzletember, hisz Amerikában az ötletet a kivitteltől csak néhány lépés választja el. Aki pedig ezt a néhány lépést

megette, annak már csak szorgalomra, kitalásra van szüksége.

Ilyen szorgalmas volt az az ifjú részvénytársaság, mely egy texasi faluskában alakult s azonnal érintkezésbe lépett a legközelebbi — kétórás autótávolságnyi — nagyváros áruházaiával. Képes katalógusokat kértek, azokat leadták a falu házainak, mellékelve saját levelüket, mely szerint „villámgyorsan és lelkiismeretesen” látnak el minden megbízást s a katalógusban feltüntetett árhoz csak egy százalékot csapnak munkájukért.

A falubeliek eleinte inkább csak tréfából adtak néhány megbízást. De a fiatalok betartották szavukat. „Villámgyorsan és lelkiismeretesen” látták el a bevásárlást. Hárman, négyen is kapaszkodtak a részvénytársaság egyetlen motorciklijére. Nagy súlyt fektettek ugyanis arra, hogy a női megbízásokat a leányalkalmazottak lássák el.

Hamarosan három motorkerékpáron szaladtak már a városba, majd autót vetettek, mert immár előfizetőik volt az egész környék. A „Bevásárló RT.” valamennyi tagja megállt volna a maga lábán akkor, ha nem is nyerk meg a pályadíj egy részét: 5000 dollárt.

A fiatalok közül sokan kedvteléseikből csináltak kerestet. Így az a tizenhat éves fiú, aki szenvedélyes rovar- és békagyűjtő. Egy szép napon nagyot és merészet gondolt, rovarait és békáit felkínálta egy egyetem laboratóriumának, tudva, hogy ott állatokon végeznek kísérleteket. A laboratórium szívesen vásárolta őket, sőt oly szívesen, hogy a fiú — bármennyit dolgozott — nem tudott elég rovart szállítani. Fix-fizetéssel szerződtette hát néhány pajtását. Az „üzlet” annyira felvirult, hogy a tulajdonos, aki ma huszonhárom éves, számos tudományos intézetnek szállított rovarokat. Harmancöt alkalmazottal dolgozik s egyike a pályázat nyertesek.

A leányok közül egy Pauline Richards nevű lány nyerte az első díjat „Őszinte tanácsadó” című kis vállalkozásával. E vállalatnak Pauline Richardson kívül csak három alkalmazottja van. Egyik végzett szabászno, másik kitűnő kalaposno, harmadik fodrászno és kozmetikus. A „kliens”, aki bejön a kis boltba, őszinte — sőt kiméltellenül őszinte — tanácsot kap arra nézve, milyen színű és szabású ruhát, kalapot vásároljon, hogyan viselje, hogyan ne viselje haját. Milyen színű púdert használjon. Szépi-é vagy csúfítja a ruha. Végül Richards kisasszony lerajzolja, hogyan kell és hogy nem szabad öltöznie. A tanácsok oly fényesen beváltak, hogy Richards kisasszony csak olyan kliensekkel foglalkozik, akik jólöre lefoglalták a nekik járó előlát.

Az ifjú feltalálók közül egy mérnökno nyerte a legnagyobb díjak egyikét. Kis vilanyvasalójával, mely néhány deci vizet tartalmaz s ezt a vizet vasalás közben eresztli a ruhára, ilymódon takarítja meg a locsolás fáradságát, ha fehérműről van szó, a gözőlését, ha szövetekkel dolgozik. Díjat nyert az újfajta tapéta is, melyhez nem kell enyv, mert a hátán lévő ragasztómassza megtartja a helyén. Csak a falhoz kell simítani.

A harmadik díjat egy tizennyolc éves fiú nyerte, szabályozható ruganyozású diványával.

Ennek a csoda diványnak rugói gombnyomásra keményekké válnak, mint az aszfalt, vagy puhákká, akár a vaj. Szalldákban bizonyára nagy jövő vár erre a remek találmányra s mindörökre megszűnnek a panaszok a túlkemény, vagy túlpuha rugózású fekvőhelyről szóló panaszok.

BÁCSKAY MAGDA

IGNÁCZ RÓZSA

Marosmenti almák

Mostani nyomorú állapota miatt adományokat gyűjtünk a visszalért országrész szegényeinek. De azt még a megrögzött idevalósi se gondolja komolyan, hogy Erdélynek adni, adni és ismét csak adni kell. Szegény gazdag ő, aki búsán visszajezteti a segítséget s ha egyik kezével kérnie kell, ajándékot nyújt feléd a másikkal.

Még fel sem szabadult a postaforgalom, alig indultak el a vonatok, de az ajándékozó erdélyi szeretet már kopogtatott a házam ajtaján. Még a bevonulás napjaiban történt, hogy egy ismerős katona, — erdélyi származású fiú — akit motoros szolgálatra osztottak be, a szörnyű utakon tönkrement harcokcsigumik pótlására egy éjszakára visszaroogott Budapestre. Az alkatrészek jelpakolása és indulása közt félóra szabadságot kapott. Lélekszakadva jött hozzám egy poros, verefekete csikos átalvetővel.

— Odaakasztották Marosvásárhelyen a tankunk orrára. Elhalmoztak mindennel. Annyit adtak, hogy mindenkinek jutott Szép őszi batulalma. Mondtam, ennyivel mit csináljak? Azt mondták, költsem el, újat hoznak, ha elfogy, de ha még mindig marad, vigyem el Pestre. Hadd legyenek egy kicsi jót szegények. — És elébem öntötte a szép, mosolygó, pirosfajú marosmenti almákat.

Felszabadult Szilágyság egy picing falujában nem volt postaállomás a románvilágban. A magyar posta hivatal állított a faluba s az ismerős földbirtokos sietett, hogy az első csomagfeladó ő legyen. Címemre három szép szötes varrcsikos kendertrükközöt küldött, mert tudta, hogy a hazai szöttest szeretem s vallom, hogy hűsít, gyógyít, erősít az erdélyi kender. Az ajándék kicsi volt s megszokott. De soha ilyen jól nem esett. Pedig ott születtem s ismerem az erdélyiek jó szívét. A megszállás éveiben, ha odahaza jártam bajaikat tudakolni és segítséget vinni kevés erőmhöz mérten, ajándék nélkül sohasem engedtek el. A csíki parasztasszony, akihez ismeretlenül betértem, útravalóul mézeskalácsot gyömmösölt a táskámba. A gyimesi gazda faragott tilinkóval ajándékozott meg. Háromszéken egy egész csergét a derekam köré kanyarintottak, hogy meg ne fázzam a hosszú úton. És megtörtént velem az is, tavalytéli bukovinai utamon az orosz határszélre szakadt csíki eredetű erdélyiek között, hogy egy szegény asszony húszt lejt nyomott a markomba, mondván:

— Vigye el a magyaroknak, lelkem. Nagy nyomorúság lehet ott, hogy így megnyomorították az országot most húszt esztendeje. Több tőlem nem telik...

Egy Csíkből Moldovába került paraszt-

asszony egyebek híján egy szál cifra pávatollat nyomott a markomba s ha egyébbel nem, sok-sok erdélyi, erdélyhatárszéli, moldvai és bukovinai utamon keleti testvéreim legálább egy szál havasi gyopárral megajándékoztak.

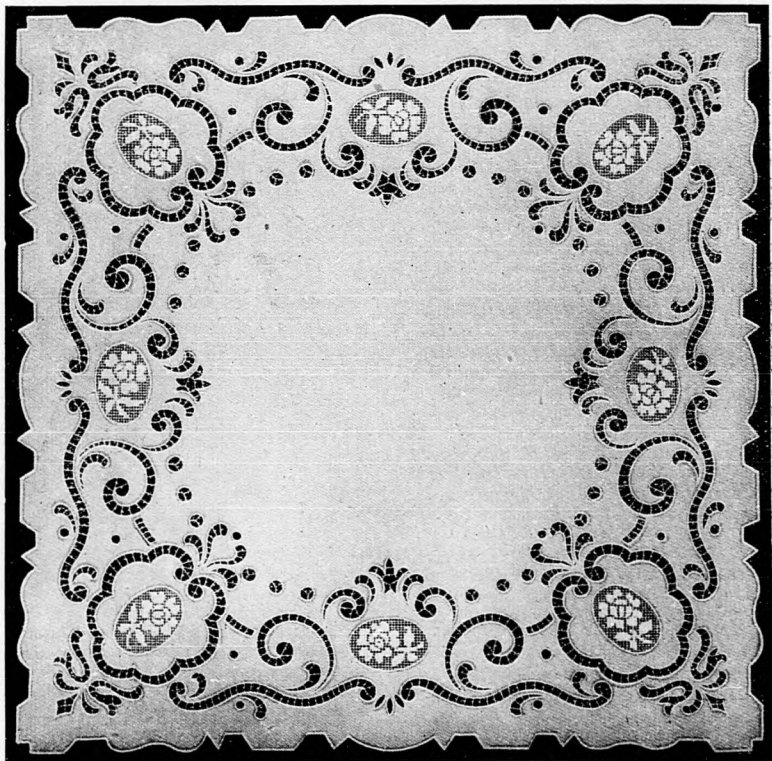
Nem azért, mert ismertek. Nem azért, mert tudták, hogy törődöm velük. Csak pusztán a maguk tisztességéből. Amint ők mondják, hogy a maguk szegénységéből megtisztelnének. Még nem tértek magukhoz az örömtől, mióta Erdély egy része felszabadult, még nem gyógyultak be a két évtizedes sebek, még nem állottak talpra a nagy nyomorúság után, de már jelentkeznek. Hat levelet kaptam odaáról, mióta Erdély felszabadult, de még nem kért tőlem senki semmit. Ellenben egyik erdélyi törülközőket, a másik almát, a harmadik üzenetet küldött, a negyedik és ötödik vendégül hívott. Csak a hatodik... Igen, az kért valamit.

Negyven éves ember, Kovács Gábornak hívják. Tizenkilenc éves volt, mikor a románok beültek Erdélybe. Érettségije még magyar volt, románul nem tudott, a román egyetem tandíját különben sem tudta volna megfizetni, mert teljesen árva fiú. Asztalosmesterségre adta magát. Az esztergpad mellett huszonegy éven át, miközben családot alapított és három gyermeket nevelt, arról ábrándozott, hogy ha egyszer magyarul tanulhat megint, elvégzi azt a tudományát, melyre gyermekkorra óta

készül; a jogot. A huszonegy éves elnyomás alatt asztalosmester korában magyar könyvekhez nem juthatott. Most sem akarja ott hagyni az asztalosmesterséget, de eszébe jutott, aminthogy nem is felejtette el soha, hogy régi magyar érettségijével most egyetemet végzett ember lehetne. És most kér. Annyit kér mindössze, hogy írassam be a debreceni egyetem jogi fakultására. Ott lakik közel a felszabadult határon Debrecenhez, de utazniok még nem lehet. A tanév viszont már megkezdődött. S hogy elveszett huszonegy éve mellé el ne vesztse a huszonkettediket is, most szeretne diák lenni negyvenéves korában. Állást nem kér. Protekciót se. Marad asztalosmester. Csak éppen tanulni szeretne... Ezerkilencszáznegyven októberében, a kijószott, lerongyolt, segítségre szoruló Erdély így jelentkezik.

MARGITSZIGET

Ezek az órák nem felednek,
Ez a délutón fájást halkít,
Margitsziget szerelmet szépít,
Veled vagyok és olyan szép itt,
Megáldom mélyét kék szemednek,
— Áldj meg bennünket, boldog Margit.
Ott kinn az élet láz-batár,
Mindent, mi volt, omolni látok,
De itt oly jó; oly szép a nyár,
Ránk intenek romok, virágok,
Fák zengenek, hagyj itt szíved,
S megáldalak, Margitsziget,
Margitsziget. KISS GABOR.

Angol madeirával és rece motívumokkal díszített miliő. Jóminőségű lenbatsizból készítettük 70×70 cm. méretben. Előrajzolja P 6.— A recemotív horgolással is készíthető 120-as horgoló cérnából. Leszámolható mintája 80 fillér. Szúrtsablónja P 1.50.

Barangolás a Quarnerón

A Quarnero kék ölében az istriai partok alatt elnyújtva terül el Cherso karcsú, barna sz. gete. Mészköszikláti sokhelyütt meredeken omlanak a tengerbe és a déli nap vakító tűzében fehéren izzanak.

Ahol a karcsú sziget északi orma a sötétkék tengerbe hull, szerényen húzódik meg a legrégibb városka, Ossero. Az ablakokból gyönyörű szemű asszonyok, lányok nézik kíváncsian az arra vetődő idegent. A keskeny utcákban görög szobrokra emlékeztető gráciával suhannak el és kesszen viszik fejükön a korsókat és kosarakot. Mintha az idő megállt volna, vagy régi reliefekről szállottak volna le ezek a finoman mozgó alakok. Ilyen szép emberfajta csak itt őrizhette meg makulátlan szépségét, elrejtőzve a világtól és körülzárva a sziget sziklaútól és a tenger hullámaival. A védett kis öbölben halászbárkák ringanak a vizen és csak nagyon ritkán téved ide hajó és így kíváncsi utas nem igen zavarja meg életüket. A városka alatt keskeny forgóhíd köti össze a rideg, viharos bórától sokat szenvedő Chersot a klímájában enyhe, barátságos Lussin szigetével. Lussin a tenger dédelgetett gyöngye,

enyhe éghajlatát a csodálatos meleg áramlatnak köszönheti és amíg ott beérik a citrom és a narancs, a sziklák között virágzó kaktuszok lánzsáit szelik a levegőt és partját tamarisbokrok szegélyezik, sőt mint éghajlati csoda, egyes kertben a cédrusfa karcsú ágai is zöldelnek: addig Cherso szegény, elárvult mostohatestvér. Vörösbarna sziklák, gyér fű, törpe, satnya növényzet. A kőkerítések között, melyeket leváló sziklatömbökből raktak fel fáradtságos munkás kezek, elszórvan legelő juhnyájukat látunk, törpebokrok után, szégyenkezve földre hajolnak, itt-ott egy-egy tölggy, bütykös csomós ágai merednek könnyörgő mozdulattal az ég felé s ritkás, szürkészöld levelük beleolvad a tájék fakó színeibe. Sívár kőhalmazok vöröses színű agyagos föld között. A föld mintha vérrrel volna átítatva, véres könnyekkel siratná a szép mulat. Ma már tudjuk, hogy ezek a vérrrel itatott erek, melyek mélyen beledácsolnak a kietlen sziget szívébe, gazdagságot, kincset érnek: ez a bauxit. S lent a sziget déli oldalán, mely a szomszédos Arbera néz, szorgalmasan dolgoznak a bauxittelepen, fűrgén szaladnak a hegyről a csigán függő vödörök és borítják a kék tőbe a drága földet, amit vaslapátok hajtának széles vállú teherhajókra s viszik a világ minden tájára, hogy azután mint fehéren csillogó alumíniumot lássuk viszont.

S itt, ahol minden tenyérnyi helyért, amit a lakosság megművel, a földdel és elemekkel kegyellen harcot kell vívni, ezen a barátságatlan szigeten találkoztunk a legszívélyesebb és legegledettebb emberfajttal.

Cherso! Mennyi kopárság és kietlenségében is szép. S ahogy az Alpoknak a havasi-gyopár, úgy a Chersonak is enyhíti ridegségét egy kedves virág: a zsályá. A virágzó zsályá bársonyos kék szőnyeget sző a pusztá sziklák fölé. A szárított virágtest az ismert gyógyhatású zsályateát adja és frissen szedve, belőle párolják az illatos zsályoolajat.

De van Chersonak még egy gazdagságot jelentő növénye. A délibb lejtőkön mindennél nagy táblában fehérlék egy különös illatú virág. Csillagfejét serény kezek nagy cementágyakban szárítják a napon, hogy azután megőrölve, mint a híres dalmát ravapor kerüljön forgalomba. Fanyar illatú virágocská Chersonak hírhedt szépsége, amerre a szem ellát, szárított virágmezőkben jár az ember. Mindlunk paprika és kukoricafüzérek díszítik az alföldi földművesházak tornácát, ott minden ház előtt a fehér virágmezők. A mi szerény margarétánkhoz hasonlít ez a chrisantém-virág, csak nagyobb szirmú és bódító illatú. Ez is egyik kincse a kopár szigetek, amely megéltetést, pénzt jelent a kevésségnyű lakosságának.

Fent a kopár hegyháton, mely a kietlenségével elszomorított, egyszerre messzejénylő, csillogó tükröt pillantottunk meg beágyazva a vörhenyes, barnás hegyoldalakba. Mikor közelebb értünk, utitársunk megszólalt:

— Ez a híres édesvízű tó, a tenger fölött. Édesvízi halakkal.

Az édesvízű tó mellett viharral dacoló kis kőházauskánál pihenőt tartottunk. Amolyan menedékház-féle volt, egyszerű korcsma s egy postakészényű kopottan húzódtott a falszögleten. Az autó bűgására csomó szöszke gyermek szaladt elő anyjuk szoknyájába kapaszkodva és kíváncsian

nézegettek bennünket. Szépek voltak, egészségesek, mint anyjuk, akinek arca égi festők Madonnaképeire emlékeztetett, báj és szelidség tükröződött rajta. Hosszú fekete szempillái alól nagy kék szemével ránk mosolygott s szívélyesen betessékelte. Beszédre elegetünk. — Miből élnek? — kérdeztem őket. — Vannak juhaink és kertészetünk. Messziről hozzuk ide föl a földet, hogy megteremjen rajta valami. S azután levesszük a terményeket a parti kikötőkbe. Egy kis szőlőnk is van a hegyoldalon, s az édesvízű tóból halászunk. — Nem nagyon zord itt télen az idő? — kérdeztem.

— Hát bizony a bóra néha hétszámra ránczárja az ajtót. De megszoktuk. Egészséges.

Azután kedvesen tessékelték a házba. Nézzük meg az otthonukat. Keskeny falépcső vezetett föl az emeletre, az előtérben nyitott tűzhelyen parázs izzott s fölötte a bográcsban víz gőzölgött. Egy napbarnított, ráncosarcú öregember éppen halat tisztított. A tűzhely nárványszélén szabályosan nyúzta és vágta darabokra s később a rostra vetette. — Az édesapám — mondta gazdánk. — Messze országokban járt, hejős volt. Sok mindent hozott nekünk. Még Kínából is. — S azzal az egyik almáriumból óvatosan, papírba göngyölt, szép munkájú kínai legyezőt húzott elő a Madonna-arcú menyecske.

Amint a szobába léptem, amely egyszerű volt, de nagyon tiszta, a falon szembeünt az egyetlen kép. A szoba dísz. Egyszerű barna fakeretben függött. — Ezt honnan hozták? — Nagyon messziről. A Duna melől. Édesapám volt ott a háború alatt. Szép város volt, sokat mesélt róla, szeretettel ápolák ott a kórházban. — Közelebb léptem s ahogy néztem a képet, jólismert táj köszöntött. A szívemet hirtelen melegség öntötte el. Budapest látképe volt s a sarokban rá volt írva az évszám: 1916.

Mikor elbúcsúztunk, már esteledett. A szép Marica menyecske ráhajolt féltveörzött szegfűpalántáira s mindegyikünknek egy-egy nyitott virágot adott. Mosolyogva hozzáfizte: — Ez a legkedvesebb virágom, fogadják szívesen. — A napkorong pirosan izzott a tó fölött. Hűvös lett. Mégegyszer körülnéztem a kedves helyen, ahol messze hazánktól, annyi szeretettel s féltő gondolat őrizik a mi fővárosunk képét. Elbúcsúztam a háztól és a zordságban is szép vidéktől, a szeretetreméltó emberektől. A gyerekek felemelt kézzel intettek utánunk, amikor a soffőr bekapcsolta a motort. Elrobogtunk a csillogó tó mellett. A szárított virágok bódító, fanyar illata lengett utánunk s takaróba burkolva, fázósan néztem a sívár, kietlen vidéket, amelyet biborszünre festett a lemenő nap. Az úton juhokat tereltek a pásztorok, a nyáj néha ijedten futkosott széjjel, az autó szírnáját hallva. Illedelmesen megemelték a kalapjukat az arramenők.

Sűrűn találkoztunk kétkerekű számárfogatokkal, amelyekkel biztosan járnak itt a meredek utakon. Majd hirtelen kanyarral a part mellé zöckentünk s újra előtűnt terült el a tenger nyugodt méltósággal. Lila pára szállt fel a partok mentén s nemsokára felvillantak a jelzőlámpák, hunyorogva üzentek egymásnak jó éjszakát a csillogó vizek fölött.

Sujtásos télikabát kislányok részére

Monostory Margit

A költő utolsó tavasza

Irta Nagyiványi Zoltán

Szergejevics Sándor, a költő, ki már életében bevonult a halhatatlanok Pantheonjába, a földi boldogságot sohasem tudta elérni. Ebben a sorstragikumban az volt a legkülönösebb, hogy a legtöbb bánatot éppen a nők okozták neki, tehát azok a lények, kikhez a leggyönyörűbb költeményeit intézte. Ezek a hálállan teremlések még az álmaikban is elsőhajtották a rimes vallomásait, Tatjana levelét beáve tudták, de ez a hódolat a költőnek szólt és nem a férfinek. Így azután még az a kiváltságos helyzet sem enyhítette a belső szenvedéseit, melyet a szentpétervári legfelsőbb társadalomban, úgy szólván korlátlannal élvezhetett. A Newszki Prospekt fényes palotáinak kapui nyitva álltak előtte, de ő alig egynéhányban fordult meg és szívesen voltaképpen csak V. Michajlovics Péter herceg fényes otthonát kereste fel néhanapján. Ennek is, mint mindennek, megvolt az oka: az emjített nagyrú, ki a születésével örökölt főúri rangján és óriási vagyonán kívül még a miniszteri tekintélyt is élvezte, orozabb volt az oroznál és az irodalom iránti vonzalma mellett egy olyan ritka tulajdonsága is volt, amelyet fölöttébb ritkán lehetett a borongós orozs lélek között feltalálni: imádtá és gyakorolta a humort.

A költő, időelött bekövetkezett utolsó tavaszának az egyik nedves, hideg márciusi napján, estefelé, a hercegi palota nagy pipázójában, a ház urával kettesben üldögélt a nyitott kandalló előtt, melybe a térdharisnyás, frakkos inas, fehérkesztyűs kézzel félóránként hordta a félőles, száraz, bükkhasábokat.

A herceg a második csésze teáját kavargatta, közben pedig a szokásához híven valamilyen szellemes csínyen törte a fejét, a vendége pedig a kandallót védő vasrács fölé hajolva, a tűzbe bámult. Lehet, hogy a saját sorsát olvasta ki a szét-eső parázsból, mikor Mihajlovics Péter megszólalt:

— Ilyen koratavaszi időben, épp úgy mint ősszel, — mondta csendesen — mindig perbe szállok a nagy cár boldog emlékével, aki ezt a gyönyörű várost, ilyen ködös vidéken alapította.

A költő fel sem nézett a tűzről és csak úgy, lehajtott fővel válaszolt:

— Oroszországban ugyan bárhová mehetett volna, hiszen itt mindenütt kód van... ha nem az utcán, úgy az emberek lelkén fekszik az átka... Orosz sors ez, kegyelmes uram, Mihajlovics Péter!

— Az én igen tisztelt barátom ez alkalommal elvetette a sulykot, — szólt meg ismét a nagyrú, — mert most, például, az egyik birtokomon, Szimferopol mellett, az azovi vidéken ilyenkor már javában pompázik a tavasz. A lányok kart-karba öltve, kórusban énekelnek a falu utcáján, a legények pedig ugyanígy válaszolnak a hívogatásra. Ott nyoma sincs a ködnek és ha én költő lennék, nem pedig az állam ügyeivel túlhalmozott hivatalnok, úgy azonnal csomagolnék, hogy oda utazzam. Menjen el helyettem, Szergejevics Sándor. A kastélyom minden kényelemmel a rendelkezésére áll,

mindössze arra figyelmeztetem, hogy a szép Irina, az intézőm leánya, fogékony lélek.

Szergejevics Sándornak sohasem jött meghívás ennyire kapóra, mint ebben a pillanatban. Szentpétervárott minden nyomta a lelkét, azonfeül pedig az orozs folklore dallamokat köztudomás szerint mindennél jobban kedvelte... Hirtelen felvetette a fejét és élénken jelentette ki, hogy a kínálkozó alkalmat megragadja és három nap múlva odautazik ebből az intrikákkal teli, nehéz életű városból. Mindössze egyetlen kérelmet terjesztett elő az azovi kirándulással kapcsolatban: A herceg lehetőleg gondoskodjék arról, hogy ne fedezzék fel a kiletét, mert békében csak ilyenformán töltheti el ott az idejét.

Mihajlovics Péter ebbe belemert és még azon estén kiadta a vonatkozó utasításait.

— Hallod-e, Andrusja! — mondta az egyik bizalmas, belső emberének. — Te holnap elutazol a Szimferopol melletti kastélyomba. Ott átadod ezt a pecsétes levelet Vasszilij Vassziljevicsnek, az én tolvaj tisztartómnak, akit nem tudom miért tartok meg a szolgálatomban. Az a boroshordó a soraim átváltozása után kérdésekkel fog téged elhalmozni a vendégem személyét illetően, kiről a levelemben szó van, te pedig... most jól figyelj ide, galambocsám!

— Nagyon figyelek, legkegyelmesebb uram!

— Ismered ügyebár Szergejevics Sándort, aki éppen ma estefelé téazott velem a kandalló mellett?

— Hogyne ismerném a hercegséged kíváló vendégét, aki még a Téli Palotába is bejáratos.

— Hát nem ismered, Andruska! Ez az, hogy nem ismered. Illetően ott lent nem fogod ismerni és akárki, akármit kérdez felőle, te csak annyit válaszolsz, amennyit én neked most megengedek: — Nem jó az, ha ilyen magamfajta szegényember a nagyurak dolgába elegyedik. Nem ismerem én az uramon kívül senkit, de nem is akarok... Ezt fogod mondani, Andruska, akárki és akárhogyon fog téged a kérdéseivel zaklatni. Jól megértettél?

— Nagyon is jól megértettem hercegségi parancsát és úgy is van, ahogy mondani kegyeskedtél.

— Na most csomagolhatsz, Andruska és holnap utazol.

Mihajlovics Péter ismerte az embereit és biztos volt a dolgában. Tudta, hogy minden parancsát vakon teljesítik. Azt azonban nem tilthatta meg, hogy a küldönc ne elméldkedjék és így Andruska már huszonegyedszer váltotta a lovakat Szentpétervárról délnek haladva és még mindig tűnődött a nagyurak kiszámíthatatlan dolgai fölött, melyeken nem lehet eligazodni.

Lent minden úgy történt, ahogy azt a herceg előre megmondta. A tisztartó gondosan elolvasta a levelet, azután a kérdések zuhatagát öntötte a bizalmas ember fejére, akiből azonban a megengedett szövegnél egy árva szóval többet sem tudott kivenni.

— Irina lelkecském! — mondta utóbb a szép leányzóknak bizalmas kettesben. — Képzeld csak, ki érkezik ide három nap múlva, mint a kegyelmes herceg vendége?

No ki?...

— ?...

— Olyan valaki, — folytatta a zárt ajtó védelme alatt is lefojtott hangon, — «aki még a círi család nagyhercegénél is előkelőbb ember.» Így írja a gazdám és mit gondolsz, ki lehet az, Irina? A lány nem is mert válaszolni és három nap múlva, a hercegi diszhintón megérkezett a költő.

Szergejevics Sándor csak a tavasszal törődött, mely valóban teljes gazdagságában pompázott, amerre csak nézett és így nem vette észre a diszhintó hercegi koronáján a vadonatúj aranyozást, mely alig ért rá megszáradni, sem a táncoló, kényes, őt, fekete paripa paradés, vert ezüst szerszámát, de még a bokharai szőnyegeket sem, amelyekkel a hétrét görnyedő Vasszilij Vassziljevics a kastély lépcsőházát feldíszítette. A vendég korán kelt, azután felült a bozontoszörű, kis tatár hátaslóra, melyet ő maga választott az istállóban és kiügetett a határba. A herceg valóban gondoskodott az inkognitójáról, mert senkisémet zavarta, mindössze egy néma, fehér árny lebbent meg a komor fenyes sötétzöld gallyai között, mikor arra ellovagolt. Irina Vassziljevna visszafojtott lélekzettel leselkedett rá minden reggel és ameddig az apró lába bírta, oldalt, szaladva, követte és minden mozdulatát figyelemmel kísérte, de legfőként a tekintetét kereste, melynek a mély szomorúsága megfogta a szívét.

Szergejevics Sándor csak félszemmel vett tudomást a néma hódolatról, amely alájában véve örömmel töltötte el és ezért a fenyes szélén, ott, ahol a végtelenbe olvadó, tarkavirágos mező kezdődött, lefogta a lovát és a nagy csendben szembenézett a tavasszal. A nyeregben ülve elgondolkodott és mivel a szentpétervári intrikák innen, a távoli határvilágból teljesen elmosódtak, béke szállott a szívére és elővette a jegyzetét, melyet mindig magával hordozott.

— Meghálálom a finom kedvességedet, te szép, fehér árny, — mondta magában mosolygva és egy nyolcvetveszszakos szonettet rögtönzött az ismeretlen lányhoz, aki a költővel szemben gyengéden törleszti a nők nagy adósságát. Mikor elkészült, a verset az egyik nagy fenő legszélű gallyára helyezte, úgy, hogy azt a leselkedő feltétlenül észrevegye, azután vágtaiban eltűnt a határban.

Irina Vassziljevna megtalálta a verset, a szívére szorított kézzel háromszor is elolvasta, azután egy nagy csokrot szedett a mező vad virágaiból és azt egy selyem szalaggal a költő lakosztályának kilincésére kötötte.

— A vendégünk valóban a nagyhercegekénél is előkelőbb ember, — suttogta az ebedlőben, az atyja fülehez lábujjhegyen felemelkedve, — hiszen ez Puskin Szergejevics Sándor.

Zörgő KELENGYE FOGALOM
BUDAPEST, IV., DEAK FERENC-UTCA 18.
ZÖRTEX-MÁRKAI

ESPRESSO LONDONBAN

IRTA FARKAS ISTVÁN

A leány, aki az utcáijában állt, jobb-
ját a szeme elé emelte, végignézett a
napsütötte járdán, aztán sarkonfordult
és beszaladt a kávézóba, átsurrant a
termen, pillanat múlva a konyhában
volt és elrikkantotta magát:

— Barry jön! Hamar dugjatok el mind-
ent! Barry részeg!

A vendégek nem tudták mire vélni, jobb-
át leány hirtelen lekopodja az ablak-
okról a szép fehér függönyöket, elűnteti
az asztalokról a kristályvázákat a
csinos, villannyal világított művirágok-
kal és megfordítja a vitrint, amelyben
porcellánbábok, pirosarcú nipp-hölgyek
és térszalagrendes lovagok sorakoztak.
A vitrin ravasz jószág volt, a háta is mu-
tatott valamit, de fából volt s így törhe-
tetlen. Az espresso percekben belül komor,
érdes, barátságatlan helyvé változott,
pedig azelőtt éppen azért kötötte helye-
hez a vendégeket, mert Daisy asszony
értett hozzá, hogy üzemet úgy adja át
vendégeinek, mint valami csinos, barát-
ságos, kedves magánlakást. A Piccadilly
háta mögött meghúzódó kis espressót
eldugottsága ellenére is megtalálták a
londoniak, szívesen jöttek el hozzá mesz-
sziről is, jól érezték magukat itt s azok,
akiket a sors arra kényszerített, hogy
kora reggeltől késő estig a pénz utáni
rohadásban távol legyenek lakásaiktól,
itt megpihentek, a fehér függönyök tö-
vében. Ottthon voltak.

— Szeretném, ha fizetne, — súgták a leány-
ok a vendégek felébe, — kellemetlen-
ségünk támadt s vígasztalhatatlanok
lennénk, ha ön is fültanuja lenne szeren-
csétlenségünknek...

A megértőbbek fizettek és elmentek, né-
hány akaratos ottmaradt. Az elemenké-
már az ajtóban összeütköztek egy ha-
talmastermetű tengerésszel, aki kétsége-
lenül felöntött a garatra, mert bizony-
talanul lépegetett, meglökte a távozókat.
Óriási ember volt, olyan, akiről mindenki
feltételezi, hogy egymagában az egész
világgal szembezállhat. Beretváilaitan
arca még markánsabbá tette vonásait.
Csinos arca volt, szép, hatalmas, karcsú
termete. Látszott rajta, hogy a tengerész
sorsok elején tart, ott, ahol az alkohol
és dohány kezd rágni a szervezetre, de
még nem tud megbirkózni vele. Ez volt
Barry, a Daisy vőlegénye, aki most be-
lépett, pipájának füstjével megfertőzte
az espresso illatos levegőjét s rámondott
az útiába első leányra:

— No. Merre van a menyasszonyom?

Daisy éppen akkor lépett elő a konyhá-
ból egy sereg megtöltött feketekávé-
csészével. — Há! Itt vagy, drágám! —
Bizonyos, hogy a tengerész csak kissé
emelte a hangját, de ez a hang itt, a
finom csöndben barbár robajjai erősült.
Koriába kapta a leányt és magasra
emelte... a csészék szertegurultak...

— Barry! a szényegek! — sikoltott fel
Daisy rémületen. — Drágám... régen
látalak... de a csészéim!...

A férfi letette a leányt.

— Ne haragudjanak, — fordult Daisy a
vendégekhez, — a vőlegényem kissé...
hogy is mondjam... de azért jó fiú...
nincs érzése a női finomságokhoz...
most jött Gibraltárból...

A férfiak körülvetették Barryt s ettől kezdve
a háború körül forgott az espresso. Igene,
Barry hajóit repülők támadták meg...
a tengerész erős hangja gyakran fel-

csattant: — nem bírtak velünk! Pokol
volt, amit csináltak, de azért befutot-
tunk! — A hölgyek unatkoztak, vonagat-
ták a vállalkait, a teremben megsemmi-
sült a halk szerelem sóhaja, szép illu-
ziókba bombák, ágyúk és ütegek, a hal-
lól és romlás keverődtek... a hölgyek
ásítottak, hirtelen nem akartak semmit
rendelni s egyszerre csésze repült a vi-
trin felé, káromkodás dördült és Daisy
lengé alakja odaröppent Barryhoz:

— De édesem! Már az Isten nevéét is
idehozod a durvaságaidba?

— Miért ne hoznám? Nem vettem
észre, hogy túlságosan megsegítené! Itt
vagytok heten nővérek és csak ketten
jutottatok kenyérhez! Ki a manó látta
feketekávéval pénzt keresni! Igazán ad-
hatott volna neked is az Úr komolyabb
életpályát!

Daisy sóhajtott egyet.

— Boldog vagyok, hogy ennyim van...
s azt, amiket most mondtál, nagyon meg
fogod egyszer banni!

Aznap este az espresso hamarosan meg-
szabadult a tengerésztől és így azok a
kincsek, amiket Daisy oly nagy kinnál
összeszerzett, épségben maradtak. Mi-
helyt Barry kiette a lábát, a vitrin ismét
kifordult, a függönyök megjelentek, az
üvegyümölcsök kigyulladtak. Eddig nem
hullottak sohasem bombák erre a vá-
rosrésze és az espresso riadt, szor-
galmas galambkái, akik mindnyájan a
környéken laktak, nem érzékelték még,
mit jelent a magasból érkező halál.
Barry ezen az estén néhány szilaj bar-
rátáival volt együtt és szabadon duhai-
kodott egyik vendégében. Éppen ott
tartottak, hogy politikai nézeikülönbsé-
güket ököllel próbálják kiegyenlíteni,
mikor bőve, üvöltve szólalt meg a
szíreánk. Barry felkapta a fejét.

— Mi az? Londonba is előjönnek? Ide
mernek jönni?

Embercsoportok suhannak el a vendéglő
előtt... egy rendőr beront... a pin-
cékbe, uraim! Óriási támadás készül!...
Egy asszony, aki gyerekocsit tölt
maga előtt, besikolt: — segítség! Fel-
döntötték a kocsmát gyerekestül! Jöjjen
maga... — és Barry kiszalad, de ab-
ban a pillanatban fellökik... talpraáll...
az embertömeg magával sodorja, hiába
kalimpál az öklével... senki sem törődik
vele... Barry ámulva nézi a sokszáz
fényzőrőt és a számtalan kis acélszu-
nyogot a magosban... ezek angol el-
hárítógépek... Helyet! Helyet! Hová a
manóba sodortok, hiszen éppen ellen-
kező irányba akarok menni!

Mintegy varázsütésre, ezer és ezer sivító,
füttyölő, bémblő és dörrenő hang vá-
gott a tengerész felébe. Látta, hogy
nagy fekete madarak jelennek meg a
fényzuhatagban... Tízével... húszá-
val... nézd, most egy közeliük keve-
redett könnyű gép hirtelen lángra borul
és egyenesen a Barry fejére készül
pottyni... ablakok csörrenve törnek
be, emberek sikoltoznak, egy férfi a ha-
ját tépve botlik a Barry lába alá... hé,
mitől félsz! Micsoda pipógva alak
maga?... de Barry máris egymagában
áll az utca közepén és bámul... irtóza-
tos dördülés repeszi a fülét... egy
távolabb álló villamosra mázsás vasda-
rab hull... mi ez, mi ez, a poklok szája
nyílt meg? A tengeren is volt bombázás,

de a víz elnyelte a hangot... vaksötét-
ségbe borul az utca, odafönn gépfegy-
verek ugatnak... és valami buta repesz-
darab Barry füle mellett süvölt el... egy
másik a karját találja... és ekkor Barry
koponyájában, mint fehérfényű látomás,
cikázik fel egy név:

DAISY!! Ūristen, mi van a leányokkal?

Lángcsóvák vernek a férfi szemébe,
ahogy végigrohan az utcán. Valami ha-
talmatlan szemköztvágya. Óriási tenyere
végigsímit az orrán. Ragadós, meleg
vérből markolnak ujjai. Daisy... DAISY!
Befordul a sarkon... még négy utcát
kell végigrohannia... valaki eléje áll...
meneküljön, ostoba... de a tengerész
félretaszítja... és most lángugár vág
elője... mint a pelyhet emeli fel és dönti
a piszkokba... azt az embert, aki eddig
mindennél erősebbnek érezte magát! —
Igen... ez az acél ereje, — suttogja,
miközben feltápáskodik... el kell jut-
nom... a Hét Nővér espressójáig...
Ropogva égnék a házak, csattogva rob-
bannak a gránátok, egy sötét madár az
orrával lefelé a szomszédos utcában ér
talajt és ezerfelé szakad... de Barry tá-
molvogva törtet tovább... és most ott
van, ahová tartott. Valami térdreknyszerít.
A nagy darab ember ott térdel a
Hét Nővér espressójának romjai előtt és
akkorát üvölt, mint egy halálrászbett
hímoroszlán. Ahol az espresso két órá-
val ezelőtt oly nyugalmasan, oly tisztán
állt, most összevisszadobált gerendák,
kiírt ablakkeretek ásitának... egyik
gerenda végén az üzem fehér függönyét
lengeti a szél...

Ezekben az őriítő pillanatokban Barry
végigszemlélte gondolatban az espresso
csodálatos, tiszta gazdagságát. Füllécs
csészék, ragyogóra sikált rézedények, a
vitrin porcellánja, a hímzések és kézi-
munkák... Barry minden darab helyét
ismerte. Két órával ezelőtt megvetette
ezeket a női alkotásokat, mint semmire-
való dolgokat. Most érezte, hogy minden
fehér apróság egy-egy külön, megnyugtató
sziget a férfiak tergenyvi harcá-
ban... feltápáskodott, levette a lebegő
függönyrongyot és letörölte vele a sze-
mébe hulló vért.

— Daisy... igazad volt, mikor Isten
büntetésére hivatkoztál, — rebegte.
Látták, amint a vérző férfi egymagában
nekíront a törmeléseknek és zihálva, iz-
mait a megpattanásig feszítve, szória
szét a súlyos gerendákat. Amit talál,
megcsókolja... aztán felüvölt... a ro-
mok alatt egyik kiszolgáló kislány fekszik...
milyen szép fehér az arca még
a halálban is! Csak tovább... már át-
küzdötte magát az első barrikádokon...
benn áll a terem végében, feltépi a
konyhaajtót... üvöltve veti magát a
padlón heverő edények közé... én ál-
tal... mindez az enyém volt... ez a
rengeteg kincs... kiáltja... aztán össze-
esik és elterül a fazekak, főzők csőröpölő
tömege fölött...

A mentők azt is látták, hogy nem sokkal
utóbb a ház pincéjéből előjönnek az
espresso kiszolgálói, élükön Daisyvel. A
leány odatérdel a tengerész mellé s mi-
kor megtudja, hogy nincs baj, ég felé
néz... mert tudja, hogy minden bom-
bázásnál, rombolásnál, háborúnál és bé-
kénél nagyobb valami történt...

— Az Isten... — suttogja a férfi, mikor
magához tér.

— Az Isten... és te... szerelmem, —
rebegi utána a leány boldogan... hol-
nap felépitjük az espressót... újra ho-
zom a függönyeimet, a csészéket, mind-
ent...

— A kincseinket... a miénket...

IZGALMAS PILLANATOK

— Louis!
— Lucy?
— Miféle levél ez a kezében?
— Levél? Melyik?
— Az, melyet éppen most dugtál el.
— Nem dugtam el, csak eltettem.
— Miért nem olvastad el?
— Majd elolvasom később.
— De hiszen föl se bontottad!
— Nem sürgős.
— Vársz vele, amíg egyedül leszel, igaz?
— Igaz.
— Akkor ezt a levelet nő írta!
— Nem tudom.
— De én tudom. Szagosított, hosszúka, feltűnően hosszúka, az írás a borítékján arcátlanul női. Ehhez szó se fér.
— Jó. Akkor hát fölösleges minden további szó.
— Louis, add ide ezt a levelet.
— Ugyan ne piszkálj. Nevetséges. Ha kényes levelet kapnék, akkor azt igazán nem címzetném ide, vagy lenne rá gondom, hogy ne a szemed láttára kézbe-sítsék. És el tudod képzelni, hogy egy hölgy volna olyan okatlan, hogy fölkelte a feleségem féltékenységét?

— Oh, akad nő bőven, akit éppen az a szerelmeskedés ingerel, mely ugyancsak okatlan! Különbösen is az utóbbi időben gyanús vagy, mert nagyon is kedves vagy hozzá, ami elgondolkoztat. Valószínű, hogy azért vagy újra gyöngéd férj, mert van valakid...
Louis azon volt, hogy lefegyverezze a feleségét egy megvett mosollyal és csökönyösen megtagadta tőle a levelet, holott az asszony mindenképpen el akarta olvasni. Lucy aztán változtatott a fölényes cinikus okosság hangján és könnyes szemmel ostromolta a férjét, kért, könyörgött, mondjon el neki őszintén mindent — erre Louis megenyhült és így szólt:
— Hát jó, ide hallgass. Nincsen igazad, ha azt hiszed, hogy a lelkiuradalás bírt rá arra, hogy újra jó férjed legyek. Ha véttem is a hűség ellen, még mindig távol vagyok attól a hitványságtól, melyet rólam föltételezel. Hát igen, ezt a levelet egy asszony írta, aki valamiképpen a szerelmem volt. Megismertem az írását a borítékon. Ebben az ostobán ide küldött levélben valószínűen csak keserű szemrehányás van. Egy hónapja, hogy elkerülöm és megszakítottam vele minden összeköttetést...! Most pedig, ha kedved tartja, nem bánom, olvasd el ezt a levelet.

Lucy izgatottan tépte föl a levél borítékját.

«Elhagytál, hogy visszatérj a feleségedhez. Ezt kijelentetted nekem arcátlanul, amit becsületlen őszinteségnek vélsz. Ha az a nő, akinek a kedvéért a férfi elhagyja a szerelmesét, a tulajdon felesége, ezzel a hitszegés, melyet elkövet, még borzalmasabb, mert igazolására enyhítő körülménynek a szerelmet még csak nem is említheti fel. Hiszen nem is szereted a feleségedet. De ő se szeret téged. Mert ha szeretnéd, akkor jobban vigyáznál reá. És ha ő szeretne téged, akkor nem keresné fel hetenként háromszor, hétfőn, szerdán és szombaton délután öt óra tájban a 64. számú házat a Quai d'Orsay-n, ahol egy lovas tiszt vár reá. Jeanne.»

A följelentő levelében a részletek pontos adatai láttára megállt Lucy szívverése. Arca sápadt volt, az ajka szederjes, néhánynál lépett, megingott és megsemmisülve zuhant egy székre. A fenyegető veszedelem ösztönös elhárításával ökölbe szorult a keze a levéllel, erősen fogta. Férje meg, akit legyűrt a bűn tudata, leterdelt eléje, csókolta és cirógatta.

— Lucy! Lucym! Édes kis Lucym! Galambockám. Na látod, úgy-e kár volt, hogy mindenáron el akartad olvasni ezt a levelet! Így tehát nem is igaz, hogy már előbb gyanuba fogtál. Mert ha ez így lett volna, akkor ez a levél nem hatott volna rád ilyen lesújtóan... De esküszöm neked, hogy keservesen szánombánom a bűnömöt és hogy én azt a nőt soha többé még csak látni sem akarom. Ne vedd ezt a léhaságot ennyire a szívedre, hadd abba, ne gyötlörd már ennyire magadat. Hiszen észrevehetted, hogy köztem és közte már vége mindennek, ez kitűnik ebből a levélből.

Lucy dadogta:

— Ezt a gyalázatos levelet nem adom neked vissza!

— Hát mit akarsz vele tenni? — kérdezte Louis elcsodálkozva.

— Ez a levél most már csak az enyém.
— Arra gondolsz, hogy elmegy hozzá és az arcába vágod? Botránynál akarsz, azt akarod, hogy ebből katasztrófa legyen? Miért? Az ilyen nővel neked még csak szóbaállni sem szabad...

A félelem felfokozta Lucy erejét, görcsösen fogta öklében a levelet. Louis erre megpróbálkozott egy kis erőszakkal. A küzdelem elkeseredett volt, de rövid. Acélos ujjakkal szedte ki felesége kezéből Louis a levelet. Lucy, akit fűtött a kétségbeesés, felkiáltott:

— Az a nő hazudik!

Louis örült neki, hogy elejét tudta venni a fenyegető botránynak és igyekezett megnyugtanni a feleségét:

— Sose izgasd fel magad miatt. Szerelmi örülete engem hidegen hagy. Nem szeretem őt, sose is szerettem. Az a tűz, mely felém száll ebből a levélből, éppen csak arra jó, hogy rágyujtsak vele a szivaromra. Idenézz!

Egykedvű mosollyal vett ki tárcájából egy havanna-szivart, összehajította a leve-

Délutáni blúz

let fidibusszá, lehajolt, hogy a levelet odatartsa a kandallóban égő tűzhöz, majd az égő papíron, a legnagyobb egykedvűséggel rágyújtott a szivarjára.

Ellentétes érzések rázták meg gyors egymásutánban Lucy, vére lassankint visszatért arcába, ajka újra kipirosodott. Egész lényén végighömpölygött a hála túlradó érzése. Amikor az elégett levél maradéka ellúnt a kandallóban és a férfi ajka közül kiszállt az első sűrű füstgomoly, Lucy örömtől ragyogó arccal futott oda hozzá, a nyakába akaszzkodott mezítelen karjaival.

— Oh, Louis, Louis. angyal vagy angyalom...!

...Néhány perc múlva a szivar kialudt.
Írta: **R. Bracco** Ford. **Moly Tamás**

Értékes könyvjutalmaink

LÁZÁR ISTVÁN, az elhunyt tüneményes tehetségű székely író *Omlik az udvarház* című erdélyi tárgyú regénye a székelység ragyogó lelkirajza.

LÁZÁR ISTVÁN másik értékes könyve a *Mumia* című. Az író csapongó fantáziája korlátlanul érvényesül ebben a fantasztikus keleti tárgyú, szenvedélyes és bizarr regényben.

GRÓF BETHLEN MARGIT, az illusztris írónő *Morzásák* című könyvében egy csokorra való novellája van összegyűjtve. Minden egyes novella külön érdekes epizód, izgalmas dráma.

H G WELLS, a legnépszerűbb angol író *Egy jámbor lélek története* regényében gazdag koncepciójú pszichológiai történettel ismerkedünk meg.

H. G. WELLS másik reprezentatív regényének címe: *Bealby*. Igazi kis re-

mekmű, amelyből dúsán ömlik a szelletes humor, könny és mosoly.

HENRY DUPUY-MAZUEL *A sakkjátékos* című pompás regénye egy vakmerő kalandor mindvégig izgalmas élettörténete.

E. PH. OPPENHEIM *A fekete pásztor* című világhírű regényének hőse egy szeniális londoni ügyvéd. A regény az angol társadalmi élet szatirikusan merész rajza.

HELÉN GRACE CARLISLE, a világhírű írónő *Vér a véreből* című regényben mindvégig drámai feszültségű, fájdalmas asszonyi történet rajzával gyönyörködött.

MARY BORDEN világhírű angol írónő *Rágalom* című regényében mesteri mesészéssel bonnyolítja a rágalom vádjával terhelt hősnének kártyabotránnyát.

Kérjük kedves előfizetőinket, szíveskedjenek az előfizetési díjjal együtt 20 fillér portóköltiséget beküldeni, mert csak úgy adjuk postára, ha a portódíjat előre megkapjuk.

LACI

KIS REGÉNY

5.

A koffereket föltették a taxira. Beültek. Laci olyanféle hüszkeséget érzett, mintha egy nagy hajó kapitányává neveztek volna ki.

Úgy cselekedhetett, mint a nagyok. Kifizette a sóffort. Megnézte a hordár számát. Jegyet váltott. A külön zsebpénzéből vásárolt egy skatulya zserbót és megajándékozta vele Brigittát.

Nézte az állomás magas falába épített kormos órát. Mikor indulnak már? Mikor lesznek már egyedül a kupéban? Laci előre élvezte a finom gyönyörűséget, hogy Brigitta majd aludni fog, fejét ráhajtja a kupé párnájára, amelyre oda lesz terítve tiszta zsebkendője, ő pedig viraszt fölötte és hallgatja csöndes lélegzetét.

Ekkor a perron újságvillanója előtt egy magas, elegáns, széke férfi jött velük szembe.

A férfi egyenesen feléjük tartott, köszöntgetve és mosolygva, már messziről. És Brigitta is mosolygott.

Kezet fogtak. Brigitta könnyedén Laci vállára tette a kezét:

— Az öcsém!

A széke ember Lacival is kezet fogott és hízlegően végigsimogatta a szemével. A fiú jól ismerte ezt a pillantást. Az összes „penelopei“ kéréknek ilyen volt a nézése, „mind „ezt csinálták“, amikor próbálkozásuk elején őt is meg akarták nyerni szövetségesnek az udvarlásukhoz.

De itt más is volt, valami rémületes. Laci összeszoruló torokkal érezte, hogy egészen fölöslegessé válik. „Azok ketten“ tökéletesen megfeleltek róla. Mintha ő a világon sem lenne, csak egymásra néztek, a szemükkel szakadatlanul egymás tekintetét keresték.

A férfi egyszerűen „Brig“-nek szólította Brigittát:

— Nahát ez óriási, Brig! Hogy maga is ma utazik! Nem leszek a terhükre?

Brigitta elpirult:

— Dehogyan lesz. Én is roppant örülek, hogy együtt mehetünk véletlenül!

Ez a „véletlenül“ csalás volt. Brigitta tudta, hogy a doktor tudja, hogy ő mikor utazik. És azt is tudta, tudta és várta, hogy akkor a „másik“ is ezen a napon szánja el magát a kaposi kirándulásra. Nem beszéltek meg semmit, Brigitta mégis el volt készülve rá, hogy találkozni fognak „véletlenül“ az állomáson. Ezt oly természetesnek vette, annyira megkövetelte egész szívvel, hogy talán minden összeomlott volna benne, ha nem így történik meg.

Sőt Lina néni is el volt készülve a dologra. Már egy héttel előbb kacsintva mondta lent Kaposon:

— Meglátjátok, azok ketten együtt fognak érkezni. Nem baj. Legalább nem kell értük külön kocsit küldeni az állomásra. Harmincöt kilométer az út.

Az igazságnak borzasztó ereje van. Laci számtalan kis jelből érezte, hogy Brigitta és a széke ember ugyanúgy, a percek számolva várta ezt az utat, akárcsak ő. Dehát ő... A fiúban összetört valami, a hangja olyan száraz lett, mintha berekedt volna hirtelen.

Figyelni kezdte az „ellenséget“. Sajgó szívvel látta be, hogy elegáns ember. A szeme ugyanolyan szürke, mint könnyedén ráncos covercoat ruhája. Csodálta a hangját, biztos és fesztelen viselkedését, a cipőjét, a kesztyűjét. Csak éppen úgy találta, hogy Brigittához képest öreg. A tizenhétéves fiúk mindig reménytelenül örege ítélik a szerelmre a harmincesztendő férfiakat. Laci vezéri és kapitányi szerepe megszűnt. A kis expedíció fölött egészen az „ellenség“ vette át a kommandót.

Gyorsan, energikusan intézkedett. Ásványvizet vett, üres kupét szerzett a zsúfolt személyvonaton. A fiú fájdalmasan nézte, milyen fejedelmi fölény van ellenségében, amikor megparancsolja a kalauznak, hogy csukja rájuk a lefüggönyözött fülke ajtaját.

Amikor a vonat kizakart az állomásról és az állatkerti sorompón túl északkeletre fordult, a szél beverte az ablakon a mzdony füstjét.

Olajfestmények keretek

Hoffmann Ferenc

Budapest. IV., Károly körút 28

(Központi Városháza)

IV., Gerlóczy-utca 5. szám

Brigitta köhögött:

— Drága Lacikám! Húzd föl kérlek az ablakot!

Laci ígykezett, de nem boldogult a be-
rozsdásodott sínű nehéz ráával. Húzta,
feszítette a szijat. Az ablak nem mozdult:
— Rossz a szerkezet! — jelentette az erőlködéstől kipirultan Brigittának:

Most az „ellenség“ odalépett a háta mögé. A szij megfeszült, csikordult egyet a réz és fent volt az ablak:

— Bravó! — mondta Brigitta. — Már nem is reméltem, hogy sikerülni fog.

Laci megszegegyenülten ült vissza a sarokba. A keze piszkos lett a kormos szíjtól. Belétörtelte a zsebkendőjébe, amire az is szürke, moskos, kis gomolyagga változott. Egész csomó kis vereség következett be egymással. Az a csokoládé, amit ő vett az állomáson, régi volt, dohos, szappanízű. Az „ellenség“ előszedte a táskájából egy friss, nagy skatulyát. Az kitűnő volt. Brigitta megszomjazott. Az ellenségnek volt egy tisztán csillogó kis alumínium-pohara is a neszeszerjében.

Általában gyönyörű dolgok tartoztak az „ellenséghez“. Két pompás, sárga disznóbörtáska, amelyeket különösen elegánsá tett a sok használat. Párizsban, Londonban, Rómában és más ilyen helyeken fíragasztott színes hotelreklámok. Az „ellenség“ rózsailatú cigarettát szívott. Volt arany cigarettatárcája és ezüst öngyújtója. Különös gazdagság, hatalom és érdekesség rezgési aradtak e tárgyakból. Laci kamasz képzőlével azt hitte, hogy Brigitta előtt is ez a fölszerelés számít. Ez a fontosabb. Az „ellenség“ férfiasan mély, mégis hízlegően lágy hangja, nyugalma, szürkébe hajló acélos szökesége, mind másodosztályú kérdés.

A legkeservesebb az volt, hogy Brigitta és az „ellenség“ oly folyamatosan és pillanatig nem lankadó érdeklődéssel beszélgettek, mintha senki más nem lenne a világon. Laci sértődötten hallgatott. Roppant kellemetlen oldalt állani és asszisztálni némán egy párbeszéd mellett, amelyet úgy folytat két ember, mintha nem is tudnának arról a harmadikról, aki ott van velük.

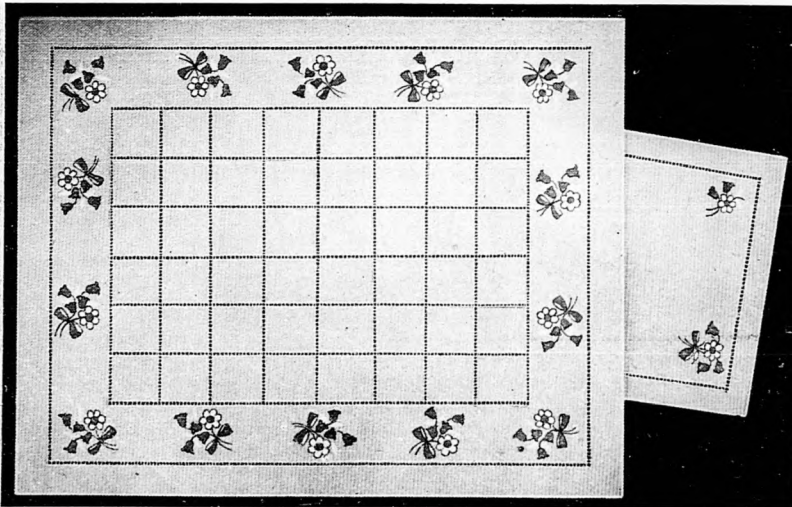
A vonat este féltízkor indult. És most már nagyon késő lehetett. Mélyen túl az éjfélen. De „azok ketten“, csöppet sem álmosodtak el. Laci pedig igazán ébren tartotta a kínzó féltékenységi érzése, amely olyan meglepésszerűen csapott rá.

A fiú keményen iparkodott, hogy férfias göggel viselje sorsát. „Maradjanak egyedül“ határozta el magában a túlságos szenvedés önkínzó hajlandóságával. És kiment a folyosóra sétálni.

Most már tudta, hogy az „ellenség“ is hozzájuk utazik Kaposra. A vendégük lesz. Lina néni „meghívta“. Tudta, hogy mit jelent az ilyen meghívás. Pláne ebben az esetben, hiszen úgy látszik, hogy Brigitta itt tökéletesen egyetért Lina nénnel.

Sokáig sétált a rosszul világított, szűk folyosón. Nézte a szomszédos, zsúfolt kupékban milyen békésen alsznak a lebecsült lámpaernyők zöld homályában. Végül is nagyon elfáradt.

Amikor benyitott a fülkébe, Brigitta és az „ellenség“ zavartan elhallgatott, mintha olyan dologról beszéltek volna, amely

Gyermekkocsitakaró és párna. Fehér vagy színes opálbatsízból készítjük színes rátéttel. A takaró mérete 60×80 cm. A párna 35×45 cm. Ara előrajzolva a rátét anyaggal együtt P 8.20. Szúrtsablónja P 2.—. Megrendelhető teljesen készen is, bármilyen színben. Beszerezhető a MUL kézimunkaboltban, VI., Teréz-körút 6. szám.

nem tartozik senki másra, csak kettőjükre.

Brigitta nyájaskodni kezdett:

— Aludj, Laci! Megszoktad, hogy aludj éjjel. Álmos lehetsz.

Az „ellenség” belékapcsolódott az alvási akciójába:

— Itt az ideje, hogy maga is lefeküdjön, Brig. Majd én átilók a másik oldalra.

— Nem tudok vonaton aludni — mondta Brigitta. — És nem is vagyok fáradt. Elég tréningem van a föntmaradásban. Egész télen bálóztam.

Az „ellenség” mosolygott.

Végül is Laci belément, hogy majd aludni fog. Végighevert a kupé egyik oldalán. Behunyta a szemét. „Hígyjék, hogy alszom. Szeretném hallani, hogyan beszélnek, amikor egyedül érzik magukat.”

Laci elég ügyes színésznek bizonyult. Egenyletes, mély lélegzése, kissé kinyílt szája még a doktort is megtévesztette.

— Alszik! — súgta felőra múlva az „ellenség”.

Laci Brigitta arcát pillantotta meg a szemerecsén keresztül. A lány gyöngéden föléje hajolt, ráterítette a plédet:

— Csakugyan alszik. Valóságos hősiesség, hogy eddig bírta. Reggel hatkor kelt fel. — Kemény legénynek látszik! — mondta halkan az „ellenség.” — Nagyon szilárd homloka és makacs álla van. Szép ember lesz belőle. Szeretni fogják a nők.

Brigitta nem felelt. Lacinak nagyon jölsett ez a hallgatás. Azt érezte ki belőle, hogy itt valami olyan dolog van, amit Brigitta nem óhajt közölni az „ellenséggel”. Titok, ami a kettőjüké. A halálos ítéletet tehát még nem írták alá. Még él. Még van egy kis messi reménye, pislogó méces, az elkerülhetetlen sötét előtt.

A fáradt fiatal test ezer mentséget talál rá, hogy alhasson, akármilyen bajai vannak a léleknek. Laci is elaludt tehát végül, a kupé álmosító reszketésében.

Megkezdődött a kaposi nyár.

A fiatal doktor első falusi látogatása egy hétig tartott. Az „ellenség” nagyon jól viselkedett. Még Laci szempotjából is. Nem látszott semmin, hogy Brigitta kedvéért van lent Kaposon. Megosztotta az idejét mindenki között. Sőt Lacival kezdte a napját. Laci egész ifjú szívével mezezerette az „ellenséget.” A gyanúja elaludt: „nem, mégsem ő az, aki az életre tör!”

Valósággal örült neki, amikor július végén arról érkezett hír, de már egész barátságosan és családiásan, hogy „Tibor újra lejön néhány napra!”

Újra elkezdődtek a korai teniszpartik. Volt egy bál, cigányokkal s vendégekkel a szomszédból. Rendben folyt minden. Csak egy délután volt gyanús Laci szemében.

Ezen a délutánon a terasz hosszú uszonnasztalán üresen maradt két teríték. Brigitté és az „ellenségé”.

Egyszerű ügy volt ez a két üres kávéesze, az érintetlenül összehajtott, rózsaszínű, kerti szalvétával. Senki sem törődött vele különösebben, csak Laci szíve fájt rettenetesen, ahogy kombinálni kezdett a két kávésfundza körül.

Mégsem ő kérdezte meg, hanem „anyu”, hogy: hol van Brigitta és Tibor?

— Sétálni mentek! — felelte Lina néni.

— Kettőben? — kérdezte tovább anyu.

Lina néni bólintott:

— Kettőben! — ezzel ki volt merítve a tárgy. Az egész uszonna alatt nem beszélt többet senki Brigittáról és Tiborról.

Kávéztak. Laci a kapura nézett. Várta, hogy azok ketten megjöjjenek. De nem jöttek. Ettől egyre nehezebb lett a szíve. És hat óra felé ő is elindult sétálni. Szeretett volna találkozni velük. (Folyt. köv.)

Hóry László levele

Gróf Teleki Mihály, földművelésügyi miniszter kecskemétkörnyéki szőlőjében befejeződött a szüret. A miniszter két napot lent töltött a birtokon. Sajnos, az ideai szüretben nem sok öröme tellett, a termés igen gyenge.

Wukowich Iphigénia, amint arról a napilapok sok részvétellel megemlékeztek, bombatámadás áldozata lett Londonban. A magyar követség lelke volt a kitűnő titkárnő, aki húsz esztendőn keresztül sok követünköt szolgálta ki nagy hozzájárítással. Nincs még egy magyar, aki annyira ismerte London, a hivatalos embereket és szokásokat, mint ő. Mindenki tudta, akinek a Duna mentéről nehéz elintézni valójá támadt az angol fővárosban, hogy Wukowich Iphigénia előtt nincs csukott ajtó és lehetetlen ügy.

Habán Lulu, tókioi sajtóattaséknak testvérhúga, a napokban távolkeleti zsúrt rendezett annak öröme, hogy nemzetközi tudományos körökben is jól ismert kutatónk, Ligethy Lajos, szerencsésen hazaérkezett tudományos utazásáról.

Dr. Telkes László, a Newyorki Magyar Intézet igazgatója, azok közül a lelkes magyarok közül való, aki egy percse sem tud megállni. Anyagi eszközök hiánya, gáncoskodás, világháború, mind nem volt elég, hogy Telkest megakadályozza intézete fejlesztésében. Most kaptuk a hírt, hogy a newyorki könyvtárt nagy mértékben kibővítette, 500 személyes dísztermet teremtett az intézet mellé. A Magyar Club helyiségeit pedig úgy rendezte be, hogy a legelőkelőbb londoni club sem volt szebb a bombázás előtt. És miután ma Newyorkban is fogyni van a szabadmunkaerő, Telkes László maga szerelte fel a villanyt az új helyiségekben és az ottani magyarok segítkeztek a berendezési munkálatoknál.

Clodius német követ és meghatalmazott miniszter neje gyakran megfordult az utóbbi időben Budapesten. Néhány ma-

gyar hölgygel is barátságba került a Német Birodalom délkeleteurópai gazdasági diktátorának felesége. A kegyelmes asszonyt bevezették egy belvárosi szalónba is, ahol néhány ruhát rendelt. Clodiusné szombat déliben éppen ruhát próbált, amikor megszólalt a légvédelmi sziréna. A váratlan hang hallatára a kegyelmes asszony megfélekedezett róla, hogy egy békés fővárosban van s mielőtt megakadályozhaták volna, lesietett a földszintre és a légvédelmi óvóhelyet kereste.

Ania Sulí, az Amerikából hazatért énekesnő, hír szerint rövidesen másodszer cserél állampolgárságot. Másfél éve, amikor az énekesnő férjhez ment Ráthonyi János hírlapíróhoz, amerikai állampolgárból magyarrá lett. Úgy halljuk, hogy rövidesen görög állampolgársz. Hogy hogyan? Van, ami nem találja ki?

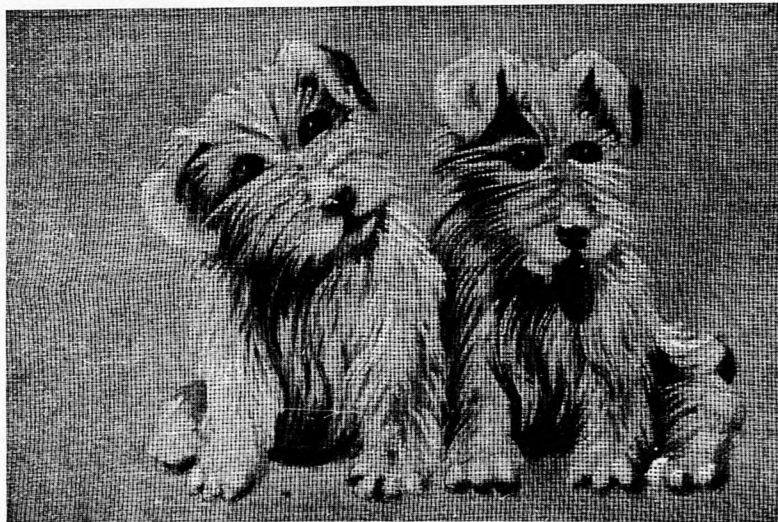
Láng Boldizsár báró, a Jugoszláv-Magyar Társaság elnöke, Gyuricsics Vojni volt jugoszláv pénzügyminiszter, régi barátja meghívására néhány napot Jugoszláviában töltött.

László Kálmán, II. osztályú konzult a Kormányzó Úr Öföméltósága megbízta a most ténylegessé nyilvánított gráci magyar konzulátus vezetésével.

Bartha Verát, Bartha Imre gazdasági főtanácsos és neje szamosújvári Verzár Erzsébet leányát a napokban eljegyezte Wanke Lóránt, Wanke Gusztáv OKH igazgató és neje Morbitzer Erzsébet fia.

vitéz Andorka Rudolf, Magyarország madridi követe rokonai látogatására rövid tartózkodásra hazaérkezett.

Mágnások általában meglehetősen ritkán választják élethivatásul a cipész-mesterséget. Kárpátját járt ismerőseink mesélik, hogy legutóbb találkoztak egy Perényi báróval, aki cipész-mester.

Gobelin párna. Pelopop anyagra előfestve P 1.40. Kidolgozásához kismotringos gypjúfonal motringja 12 fillér, kb. 30 motring szükséges. Az alapot zöld vagy bordó színnel varrjuk. Beszerezhető a MUL kézimunkaboltban, VI., Teréz-kört 6. sz.

Úri társaság

BESZÁMOLÓ, KÖNYVEKRŐL

Nagyiványi Zoltán, lapunk munkatársa, a kiváló regényíró izgalmas és egzotikus színekben gazdag új regénye „Párbaj Keleten” címen most jelent meg, Révai-kiadásban. Nagyiványi minden írásának külön érdekességet, színt és melegséget ad az élmény őszintesége. Az olvasó nem kiagyalt történetet kap, hanem szinte riporiszerű beszámolást, amelyből kiérzik az író aktív részvétele. Az izgalmas mesészővés, a stílus árnyalati finomságai, a rengeteg tudás és ismeret külön értékei minden Nagyiványi-regénynek. — Az Athenaeum kiadásában jelent meg *Baloghné Hajós Terézia* „Kisasszonyok, nagy asszonyok” című ifjúsági könyve, pompás kiállításban. A könyv külön értéke az érdekessége, hogy a dicsőséges múlt feltáráásával utat mutat a zürzavaros jelenben. — *Gyomay György*, lapunk munkatársa tizenöt józú levante-történetet írt „Ebred a magyar föld” címen, amely a Szébb Jövő Könyvtárában jelent meg. Gyomay ezekben a kis történetekben is az a pompás, ötletes elbeszélő, mint amilyen a lapunkban megjelenő novelláiban. — *Ács Tivadar* „Kossuth papja: Ács Gedeon” című most megjelent könyvében a magyar kálmínista egyház valóságos hőséneke, a láng-lelkű magyarnak állít ércnél maradandóbb emléket, alapos történelmi és levéltári kutatások alapján.

HIMEN-HÍREK

Vitéz tapolylucskai és kükemezei ifj. Bánó Lehel eljegyezte sénédi Ambrózy Árit. — Többréthei Etey Mária budapesti; kedves előfizetőnk és Mallay Emil ezredes házasságot kötött. — Königseder Amália budapesti kedves előfizetőnk eljegyezte Baranyay Miklós. — Lőrincz Györgyi kecskeméni kedves előfizetőnk feleségül vette Batta Antal, Tereske. — Baranyay Matild budapesti kedves előfizetőnk eljegyezte Gosztony János, Paks.

A közismert **SEMLER cég** mindennemű *finom szöveteiben ma is nagy a választék.*

ANGYALKÁK ÉRKEZÉSE

Dr. Vezér Ferenc körorvos és neje Hornyák Kató polg. isk. tanárnő polenai (Berég m.) kedves előfizetőink örömmel jelentik, hogy kisluk született, aki a szent keresztységben a Ferenc János nevet kapta. Keresztszülők: Walaschek Margit és völegénye, Juhász Árpád. — Özv. Ringhofferné, mint boldog nagymama, arról értesít, hogy unokájának: Beniczky Évike 13 hónapos szolnoki előfizetőnknek két ikertestvére született, akik a szent keresztységben a Ferenc József és János Elek nevet kapták. Keresztszülők: Szegedi Elek földbírókosa és neje Retkes Mária, Perjesy Károly ref. esperes és neje Retkes Veronka. — Vágó Balázs gimn. tanár és neje lévai kedves előfizetőink örömmel közlik, hogy kislányuk született, aki a szent keresztységben az Ildikó nevet kapta. Keresztszülők: Bartha Hajnalka és Bartha Árpád. — Nyikos Imre nyími ref. tanító és felesége kedves előfizetőink boldogan értesítenek, hogy házasságukat a Mindenható kisleánnyal áldotta meg, aki a szent keresztységben a Sarolta Erzsébet Ildikó nevet kapta. Keresztszülők: Dobos Rózsika és Nyikos József. — Vitéz Kovács János és neje brusztonai kedves előfizetőink örömmel közlik, hogy kisluk született, aki a szent keresztységben a János Imre nevet kapta. Keresztszülők: Prókai Erzsébet Kiszombor és

RIVALDAFÉNY *Irja Mátrai-Betegh Béla*

NEMZETI SZINHÁZ : Három narancs szerelme

A mese, amit anyánk gyerekkori ágyunk mellett ülve, szelíd, altató hangon elmondott, a muzsikáló, tündéri titok, amely fehér királyfiakkal és sötét boszorkányokkal népesítette be szárnyas gyerekképzletünket, haldoklik. Ezer marokkai fojtogatja a kérlelhetetlen és tokladók valóság, amely még álomrazárt szemhéjünk alá is befurakszik, mint számum idején a szaharai homok. Nem teremnek többé a csillagos ég alatt, erdők sejtelen mélyén, makkházból és gombok óriás kalapja alól előbújva, fényből és szélből szótt, lenge tündérek és bohókás törpék, mert a meseteremtő, napugaras fantáziát megszállva tartják a valóság zord felhői s kemény jégveréssel irtják mindazt, ami bennünk az örök gyerekből még megmaradt. Nézzünk csak körül. A nép ajkán, ahonnan valamikor úgy áradt a dal és a mese, mint a tiszta hegyi forrásból a víz, most hallgat mindakettőt. Anyák néma szájjal ülnek a gyerekek betegágyán, gyötörő gondban s nem találják egy vigasztaló szót, nem találják a bűvös igét, amely varázslatot tehetne és betölthetné egy színes, szivárványos világgal a kicsinyek éhes képzelését. Dadognak, amikor felhangzik az örök, megható kívánság „anyám, mesélj!” s ha mégis beszélni kezdenek, érzik, hogy meséjük minden szála a mához, a mai gondolhoz, a kínos valóságához van kötözve. Nem tudnak röplülni többé a táltosokkal, nem tudnak versenyrekelni a szédültesen írármó mesével, amely pillanatok alatt megjárja az Óperenciát. Nemzedékek nőnek fel most, sovány, erőtlen meséken s a dús, a tápláló, a sűrű igazi mese úgy hiányzik nekik, mint az anyatej. Képzelőnk mesterséges táplálékon tengődik, pótananyagon, regék zablisztjén és mondák cuclis üvegein. Tündérek és pirospipkás manók helyett élő alakok vigyázzák az álmukat és lélegzetük, testük melege, ideges és nyomasztó testi jelenlétük megzavarja az apróságok szűzi szenderegését. Pedig a mese, a csillogó, igazgyöngyfényű, valódi mese megválthatná a világot. Ezt mondja és ezt bizonyítja *Pünköszt* Andornak ez a mesejátéka. Adjátok vissza az emberiségnek a mesét és három nap alatt esdőt tesztek, mondja a költő, aki hisz és bízik a képzelet varázsló erejében. Adjátok vissza a hitet annak, hogy jóssággal és tiszta szándékkal, munkával és idealizmussal le lehet omlasztani a sötét ostobaság, a véres

gyűlölet és a gőgös arany bástyafalait s a búskomor világ megváltozik, megtelik derűvel és ártatlannal mosollyal. Tisztítsátok meg a szerelmet a modern salaktól, állítsátok vissza a nőt abba a glóriás keretbe, amelyből törékeny, finom lényé leszállt s fehér uszálya beszűrődött és a szerelem és a nő ismét azá lesz, aminek az Isten teremtette: könnyű, szikrázó dőlőbáb egy boldog, napfényes élet peremén. Itassátok meg a szomjazó emberiséget a részvét üdítő vízével s új életre kél tőle a világ. Mesével, hittel, szeretettel és részvéttel, a jósnak ezekkel a különböző megjelenési formáival megmenthető az emberi élet, különben megkövesednek az eszmények, a hivatások és a szívek. Ezt mondja *Pünköszt* Andor, a költő s ezt el is hisszük neki. Ezt mondja zsúfolt szimbólumokban, minden hangnemből, csúfolódva és lírai ellágyultsággal, minden eszközzel, amit a színpad ad: technikai csodákkal, mesés kosztümökkel és a színórpaddal ezer trükkjével. A céltér, hogy tiszta idealizmusra megtanítsa a közönséget, írói szaván kívül igénybevesz minden rendezői fogást, mozgósítja a költészetet és a technikát.

Csatát nyer-e vele, nem tudom. Megérti-e a közönség a látványosság dűsredőzetű, súlyos és pompás ruhái alatt a halk szívdobogást? Meghallja-e, hogy ebben az agyondiszített barokkpavilonban, a cirádás homlokzat mögött emberi hangon szól egy magányos orgona? Kérdések, amikre a közönség szívének kell válaszolni. Egy azonban bizonyos. Hogy *Pünköszt* Andor nagyot és szépet akart. Azt akarta, amit előtte prédikátorok, zárkózt filozófusok, költők és írók, jószándékú emberek, idealisták, ezren, meg ezren akartak: jóságot és tisztaságot ezen a világon. Mesét felejtésül, hitet erőül, szeretetet céllul és részvétet vigasztalásul a fáradt, kiábrándult embereknek. Olyan eszményeket mond el ebben a mesejátékban, amiknek nem árt, minél többször hirdetni és tanítani.

Írói célját elsősorban *Szelezky Zita* szolgálja. Az ő üveghangján zeng legtisztábban ez a mese. Ő körülötte fordulnak meg, mint a kaledioszkóp tengelye körül, a darab színes mozaikcserepei, ő lengi át hűvös tisztasággal, megható hittel a játék tájait, mint a könnyű, hajnali pára. *Ungváry László* száján pedig őszinte fényel dereng föl a mosoly, mikor a három narancs halak mesélni kezd.

dr. Majoros Imre hadnagy. — Vitéz Ferenc m. kir. postamester és neje Kalló Ilona szélyi kedves előfizetőink boldogan tudatják, hogy házasságukat az Úr kisleánnyal áldotta meg, aki a szent keresztységben az Ilona Emma nevet kapta. Keresztszülők: Vitéz Emma, Lábod, Vitéz György és neje, Budapest. — Bátor Béla és neje Kruppa Irén szolnoki kedves előfizetőink örömmel értesítenek, hogy házasságukat az Eg kislával áldotta meg, aki a sajaközainai rk. templomban a Béla Kolozs nevet kapta.

IN MEMORIAM

Az őszinte részvét hangján jelentjük, hogy Baranyai Sándorné sz. Murhardt Rozina kedves előfizetőnk 55 éves korában Budapesten visszaadta lelkét Teremtőjének.

HALLOD?...

*Csókod: tavaszi napsugár, Széid.
Sóhajod: tavaszi szél oly édes, hevit.
Tekinteted: símogat, mint gyermekét anyá.
Szavad: muzsikál, mint templomban orgona.
Hajad: hullámos, mint tavaszi reggel az opálos tenger.
Hallod?...*

KALOCSAY GYULA

HÁZTARTÁS

Kaszálé-leves. Füstölthúst puhára főzünk 1 cikk fokhagymával, azután egy fakanál liszttel, 3-4 kanál tejfellel és kevés ecettel eresztéket készítünk, jól elkeverjük, hogy ne legyen csomós, egy kanál forró levet öntünk bele, folyton keverve s ezt beleszűrjük a levesbe és felfőzzük. Tálaláskor tojás sárgáját 2 kanál tejfellel a tálban felverünk, egy kanál forró lével elkeverjük, szitán a levet tálba szűrjük s a húst beletéve tálaljuk.

Szardellás-hal. Harsát megtisztítunk, besózzuk, egy órát állni hagyjuk és sósvízben, nem teljesen puhára megfőzzük. Készítünk 8 szardellából, apróra vágott hagymából és zöldpetrezselyemből vagdalt keveréket. A halat a vízből kivéve, ezen keverékkel bekenjük, vajjal és tejfellel sütőben, többszöri öntözéssel, addig sütjük, míg szép színt kap. Tálaláskor mártással és sósvízben főtt, vajban pirított burgonyával körítjük.

Hölgyeim! Le a kötötüvel

Itt a XX-ik század szenzációja, a szab. „Rapld” kézi kötőkészítők. Munkája kézimunka. Minden kötés mintá köthető. Néhány óra alatt köthet másának pulóvert, blúz, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ár: P 35.— Kérje 13. ismertetőt. Áruforgalmi Kft., IV., Sütő-utca 2, félemelet 3.

Töltött burgonya. Középnagyságú rózsaburgonyát meghámozunk, az alsó felüket laposra vágjuk, hogy megálljanak s a tejet kifúrjuk. Megmoszuk. Fél kg sertéshúst megdarálunk, 6 dkg rizst, sót, kevés borst, hagymát és zöldpetrezselymet adunk hozzá. Jól összevegyítjük és a burgonyát megtöltjük vele. Lábasba rakjuk, meleg sózott vízzel feltöltjük és lassan főzzük. Egy kanál zsírból rántást készítünk és hozzáöntjük. Ha ecettel savanyítjuk, egy babérlevelet is teszünk bele. Paradicsomlével vagy gombával is készíthetjük.

SÜTŐPOR ÉS VANILLINCUKOR

Dr. OETKER

Receptkönyveket kívánságára ingyen küld:
DR. OETKER gyár, Budapest VIII. Conti-utca 25.

Borjúpecsenye. Szép borjúcombot megtisztítunk a bőr és faggyútól. Egy lábosba megsózott vizet felforralunk és a húst beletesszük és negyed óráig főzzük, azután kivesszük, szitára tesszük, hogy a víz lezúrdjon. A húst szalonnával sűrűn megtűzdeljük, megsózzuk és sütőpléhbe tesszük. 1 deci olvasztott zsírt és 3

deci jó tejfölt öntünk alá. Egy órai sütés és öntözés után 3 deci paradicsomot és 1 deci vizet apránként reáöntünk. Tálalás előtt éles késsel felszeleljük s a levét a zsír nélkül ráöntjük.

Tésztareceptek

Kelt rétes. Fél kg lisztet eldörzsölünk egy kanál zsírral, azután adunk hozzá 3 egész tojást, 2 deka cukros tejben áztatott élesztőt, kevés sót, 1 evőkanál cukorport és annyi tejet, amennyit felvesz, hogy jó kemény rétestésztá legyen és jól dolgozzuk ki hólyagosra. Meleg helyre tesszük kelni ez azután, mint a rendes rétestésztát, azszoaion kinyújtjuk kézfoknyi vastagra, zsírral meglocsoljuk és a következő töltelékkel töltjük: 5 evőkanál kukorica 5 tojás sárgájával habosra elkavarunk, adunk hozzá 12 dkg héjasan őrölt mandulát, 8 dkg mazsolát és végül az 5 tojás kemény habját, ezzel a töltelékkel megtöltjük, összegöngyölítjük, patsibe tesszük, kelni hagyjuk, tetejét tojással bekenjük és megsütjük.

Kürtöskalács. Fél kg lisztből, 8 dkg vajból, 2 és fél dkg, negyed liter tejben felolvasztott élesztőből, 3 tojás sárgájából és kevés sóból tésztát gyúrunk. Nagyon jól kidolgozzuk és elosztjuk annyi kis cipóra, ahány kalácsot akarunk csinálni. Letakarva, egy órát kelesztjük s ha megkelt, hosszú szalagformára nyújtjuk a cipókat és rátekerjük a vajjal megkent kürtöskalács formákra. Olvasztott vajjal, utána felvert tojással megkenjük a kalácsokat és apróra vágott cukrozott mandulával vagy dióval meghintjük. Parázs fölött forgatva, vagy a sütőben szép pirosra sütjük.

Lekváros csodakifli. 14 dkg vaj, 2 dkg liszt, 1 és egynolcad deci tejfel, kevés só, az egészet tálban kidolgozzuk, kéfok vékonyra kinyújtjuk, derelyemetszővel hosszúságú kockákra vágjuk, lekvárral töltjük, összesodorjuk, a szélét felhajtjuk, a tetejét tojásfehérjével bekenjük, cukrosdióval behintjük, világosra sütjük.

Diótorta. 4 egész tojást 12 dkg cukorral habverővel felverünk, adunk hozzá 8 dkg lisztet, 2 dkg kakaót, kiket formában lassú tűznél sütjük.

É T R E N D

NOVEMBER 11-TŐL NOVEMBER 20-IG

- 11. HÉTFŐ.** Ebéd: bableves, sajtosmetélt. **Vasora:** friss hurka, kolbász sütve, sült burgonya, paprikasaláta, kompót.
- 12. KEDD.** Ebéd: gerslileves, nyúlgerinc sütve tejfellel, spagetti körítés, tejszes pogácsa. **Vasora:** kirántott zöldségszelet, káposztasaláta, gyümölcs.
- 13. SZERDA.** Ebéd: hagymatárkaleves, töltöttpaprika. **Vasora:** meleg füstöltcsülök tormával, gyümölcs.
- 14. CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: gombaleves, töltöttkáposzta, tirolirétes. **Vasora:** párizsi szelet vajjaskenyér, kompót.
- 15. PÉNTEK.** Ebéd: paradicsomleves, túrós palacsinta. **Vasora:** kirántott hal, karfiolsaláta, sajt, gyümölcs.
- 16. SZOMBAT.** Ebéd: kőménymagleves, kirántott sertésszelet, kelfőzelék, zsemlyepudding. **Vasora:** borjúpörkölt tarhonyával, gyümölcs.
- 17. VASÁRNAP.** Ebéd: lyukleves májgaluskával, főttúh, burgonyakrokett, uhorkamártás, almáspeleny. **Vasora:** Süllőbaj uhorkával, vegyes sajt, zöldpaprika, vaj, kompót.
- 18. HÉTFŐ.** Ebéd: zöldségleves, sonkákocoka. **Vasora:** füstölt nyelv, borsópüré, gyümölcs.
- 19. KEDD.** Ebéd: burgonyaleves, fokhagymával sült birkacomb, babfőzelék, linzerszelet. **Vasora:** friss tőpörtyű zöldpaprikával, vegyes sajt, kompót.
- 20. SZERDA.** Ebéd: paradicsomleves, csirkebecsni-nál, makaróni körítés, gesztenyeszelet. **Vasora:** virsli tormával, sajt, gyümölcs.

*Tűjű és
egészséges,*

*kényelmetlen napokon
még sem kerülheti el
a gyötöző fájdalmakat.*

*Szenoedését ilyenkor biztosan
enyhítik a jól bevált*

Pyramidon

fájdalomcsillapító tabletták

Háztartási tanácsok

Meleg étel áttöréséhez szőrszítást használjunk, mert a drótszita elrontja az étel ízét.

Ha halat főzünk, ne tegyük soha a lábast nagy lángra, mert a gyors főtésztől megreped a hal, kifolyik a jó íze, sőt megeshetik az is, hogy belől nyers roarad és izetlené válik.

Repedt tojást úgy lehet kifőzni, hogy bekenjük zsírral és a vízbe sőt tesszünk.

Ha a rizst körítésnek készítjük, tálalás előtt egy kis darab vajjal keverjük hozzá, ettől remek ízt kap. Meleg rántást hideg vízzel, hideg rántást meleg vízzel kell felereszteni.

Szárazfőzeléket csak fővés után kell megszőzni, sőt nélkül hamarabb puhulnak.

Minden édes tésztához fontos egy kis só tenni.

A tejet csak akkor szabad lefődni, ha már teljesen kihűlt.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

Kertkultúra

Iria SZILAGYI JÓZSEF

Budapest szfőv. kertészeti igazgatója

Angol pelargonía (Pelargonium grandiflorum). Szaporítása dugványozással történhet egész éven át, de nyáron könnyebben. Mindig jobb a cserépes növényről szedett dugvány, mintha kiültetett buja növényről szedjük. A cserépes növényről szedett dugvány sokkal tömörebb seitszövetű és így ellenállóbb. Az árnýékban lévő növények hajtása nem alkalmas szaporításra, mert nagyon laza szöveteik. Elvirágzása után szaporított növények a következő évre szép példányokká fejlődnek. A dugványozás kis cserépekbe vagy szaporító ládába történik, zártan tartjuk és árnýékoljuk, keveset öntözzük, 4–5 hét alatt meggyökeresednek. A meggyökeresedett növényeket fokozatosan levegőhöz szoktatjuk s az árnýékolást is gyérítjük. Földje: lomb, érett marhatrágya, gypsizán, tőzeg és homok keverék, szaruforgácsot is adunk hozzá. A második kiültetés után fokozatosan naphoz szoktatjuk. Kész növényeinket 6–8 C° mellett teleteltjük. Szereti a fagy és friss levegőt, amikor az idő megengedi, mindig szellőztessük. Ha nem kap levegőt, megnyúlik, a virágzás gyengébb lesz, vagy egészen elmarad. Nagyon szép, igen gazdag színváltozatokban ismeretes növény, csak az a hátránya, hogy évenként egyszer virít. Az elvirágozott növényeinket tovább nevelhetjük s egész nagy, 10–15 éves példányokat is nyerveitünk. Koronás fászkákat is alakíthatunk belőle. Betegségei közül gyakori a sárgaság, ezt vagy a sok öntözés, vagy a bőséges nitrogén trágya okozza.

Calceolaria rugosa, félcserjés szabadföldi kiültetésre alkalmas növény, melynek a szaporítása szeptember hónapban zöld dugványozással történik. Dugványozni ládába, homokba szoktuk. A dugványokat hűvös helyen, ablak alatt zártan tartjuk. Meggyökeresedés után levegőhöz szoktatjuk. Ládában teleteltjük, 6–8 C° körüli hőmérsékleten. Február, március hónapban dugványcserépbe ültetjük homokos melegágyi föld és lombföld keverékbe. Kétszer átültetjük, úgy hogy május elején 10–12 cm. átmérőjű cserépbe kerüljön s ezt használjuk a szabadba kiültetésre. Nagyon jól alkalmazható naps. helyen, de a félsárnyékos helyeken is jól használható. Virágzata sárga, egy-egy virágnál 10–20 virággal. Van egy sárgás-barna változata is.

KERTÉSZETI ÜZENETEK

U. Z. Kassa. A páma rohamos pusztulásának valószínű oka valamely műtrágyának túlzott mértékben történt adagolása. Csak ebben az esetben pusztulhat el egy páma órák alatt. Egy másik eset a fagyás, de fagy még ez év őszén nem volt s így ez nem lehet oka. A műtrágyák adagolásával minden növényről nagyon óvatosan kell eljárni, vonatkozik ez a különféle növénytápsókra is. Csak növekedési időben adagoljuk növényeinknek a szükséges műtrágyát (tápsót) és pontosan csak az előírt mennyiségben. Az ősz nem alkalmas műtrágyák használatára, mert ilyenkor a növények (a pálmák is) legnagyobbbrást pihenési állapotba lépnek és ez így van jól. Télen ne növeljük növényeinket.

H. J.-né, Gyula. A Verbená és Delphinium valószínűleg árnýékban áll s azért kapja a lisztharmatot. Ellene kénporozással védekezünk. A reggeli órákban, amíg a levelek még harmatosak, kénporral befújuk, erre alkalmas fújtatóval. A nap melege a kénport feloldja és ennek párája a lisztharmatot elpusztítja. Ugyanez volna a szerepe a Solbar és Sulpharol név alatt gyártott anyagoknak is. Ha a növények tényleg árnýékban állanak, legjobb volna onnan naposabb helyre átültetni. Igen gyakori betegsége különösen a Delphiniumnak a levélrozsda, amikor a levelek nem fe-

hér bevonatosak lesznek, mint a lisztharmatnál, hanem barna, később megfehéredő foltokat kapnak, végül leszáradnak. Ebben az esetben 1/2% bordólével (rézgálic) kell permetezni. A Crinum Powelli hagymás évelő növény, nálunk, ha kellő mélységre van ültetve, (40–50 cm), kint telel, csak nedvességi hozzájutástól kell óvni, mert ha pihenési állapotban nedvesen áll, könnyen elrohad. Ez ellen takarással jól védekezhetünk.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Tanitónó. Nem a foglalkozás adja a méltóságot az embernek, hanem az ember emeli méltóságra a foglalkozását. Műveletlen emberek korlátozt véleménye méltatlant meg a jóhiszeműek, de befolyásolhatók gondolkodásukat s azzal mérgezték, hogy társadalmi kasztokkal választotta el egymástól a becsületes, dolgozó embereket. Ez a korrupt gondolkodás a mult bűne, hála Istennek, ma már nem burjánzik olyan veszedelmes mértékben, ha néhol még fel is üti fejét. De már csak ott arat diadalt, ahol gyöngégre talál, aki fél szembehelyezkedni véleményével és igájába hajlja nyakát. Az ilyen gyáva teremtesen aztán teijhatalommal uralkodik és úgy megnyergeli, hogy gondolkodni is csak az ő fejével gondolkodik. Ha ismerősei, vagy kollégái nem azzal a megbecsüléssel és tisztelettel fogadnák az ön „csak” csendőrmester udvarlóját, aki úgy mellesleg még intelligens és komoly fiatalember is s aki feleségül kérte, mint Önt — amit nem tételezek fel — tudtukra adhatja, hogy véleményüket nem tekintni mérvadónak elhatározásánál és nem befolyásoltja magát, mert az ő állása nem kevésbé fontos, mint azé, aki párhuzamot von foglalkozás és foglalkozás között. Egyéni értékein túl az is értéke, hogy félbemaradt tanulmányait befejezi, nem hiú célt, hanem a tudás és haladás nemes becsvagyától áthatva. Ezt a férfit nem lehet lenézni, kicsinyes gondolkodással hátterbe szorítani, mert önmagát alázza meg, aki őt akarja megalázni.

A Magyar Uriaszonyok Lapja Kézimunkaboltjának játékosztálya (VI., Teréz-körút 6. sz.) felhívja kedves előfizetőink figyelmét, hogy gyermekjáték beszerzéseiket megelőző fogantatásúknak, mert a behozatal csökkentése miatt később, legnagyobb sajnálatunkra, nem lesz módunk az igényeket kielégíteni.

Egy édesanya. Az élet mindig túlhaladja az ember fantáziáját. Szívtelen példája a leírt történet, amelyhez hasonlóval nem is találkoztunk. Nem érdemel szerelmet és nem érdemel szeretetet se az ilyen asszony. Erkölcsei értéke egy makulányi sincs. Szabad búsulni utána? Nem. Ha szerette is, ábránduljon ki belőle és sza-

radjon el tőle. Egyedül nehéz, de vele nehezebb, vagy elviselhetetlen az együttélés. Igazolni tudja, hogy nem élnek együtt s a válás kiszabadjítja a hazug légkörből. Az igazi feleség a házasság szentségét nem profanizálja és nem utasítja el maga mellől annak a szívét, akinek gyermekét hordozza és akinek a nevét felvette. Hogy mi megy végbe a lelkében, az Ön leveléből is megértjük. Ha nem köti helyéhez a foglalkozása, hívják haza, ne maradjon közelükben, ne bánhassanak vele úgy, mint egy pojtáccával. Száz meg száz jó, szolid és szelíd leány boldogan nyujtaná kezét és szívét az ilyen hű és komoly férfinak. Az ő napja most van feljövőben. Ne búsuljanak, felvirrad a boldog, örömteljes nap.

Gazdasági, házassági, érzelmi problémáival forduljon

GRAFOLOGUSHOZ

Fogad 1—7 óráig Wesselényi-utca 46. I. M. Cary. Ünnepe és vasárnap is.

NAGYLEÁNYNAK. *Amióta a világ — világ, az ábrándozás kivirágzik a leányok szívében, abban a pillanatban, amelyben a sors összehozza egy jóarcú, csinos férfit. Szép és megható ez a tiszta vágyakozás, de nem tarthat örökké, mert aki felé Önt vonzza, azt az ismeretlenség személytelenítette, valósággal idealizálta. Irja meg pontosan, hogy „Gréti” mikor, melyik hónap hányadikán és milyen időben utazott a szolnok—mezőtúri vonalon, mert valaki érdeklődik.*

Tisztítsa

meg szervezetét a belekben felhalmozódott salaktól, ha nincs is éppen székrekedése
Jó tisztító hashajtó a **DARMOL**

Őszi napfény. Ön, drága, jó Asszonyom, primaee classis osztályzatot mutatott be nekem a férjéről s mégis panaszt emel ellene. O, ó, asszonyi szív, de kielégíthetetlen édes zarnok vagy! Zokog, hogy nem foglalkozik Önnel, elhanyagolja, pedig milyen boldog lenne, ha egy órácskát szentelne a napi események megbeszélésére és hogy közösen játszadoznának a gyerekekkel, de az a rossz, figyelmetlen férj kivonja magát e kedves szórakozás alól azzal, hogy nem ér rá, mert tanulnia kell, vizsgára készül. Ha leteszi: jobb, jóvelmedesőbb állásra van kilátása és a család jövője jobban biztosítva lenne. Ez a panasz. No de most már én jövőm és könyveim dacára is pártfogásomba veszem azt a nagyszerű, prima férjet és felmentem őt

Mössmer

v á s z o n ,
f e h é r n e m ű ,
k e l e n g y e

IV., Váci-utca 1. Alapítva: 1852

a panasz összes vádjai alól arra az időre, amíg tanul és a vizsgát leteszi. Nem hiszem, hogy Ön megnehezítene reám, sőt belátja, hogy minden percre szüksége van, hogy a tananyagot átvegye és szívében megbocsájt neki. Déclélt hivatalában dolgozik, délután és minden szabadidejében tanul és tanul. Ebben a korban és családi gondokkal terhelt fejjel nem megy a tanulás már olyan flottan, mint a diákoknak, akiknek szinte tölcserrel tölti a tanár fejükbe a tudományt és más gond nem vonja el figyelmüket a tanulástól. Nem kis feladatot vállalt magára, amikor Önért, gyermekeikért és utóljára csak a saját személyéért tanul. Mit szólna, ha az Ön panaszra kihozná türelméből és földhözvágna az összes könyveket és elkezdene játszani a gyerekekkel, megbeszelné Önnel a napi eseményeket, elmesélné, hogy melyik kollégája kinek udvarol, hol szórakozott és leadná az új vicceket. Tegye szívére a kezét és köszönje meg a Teremtőnek, hogy ilyen férjet adott Önnel, aki keveset beszél, de magolja a fizikát, a matematikát és az elfelejtett konjugációval tömi a fejét. Örömet és boldogságot kell érezzen Ön ott, a másik szobában, ahol kézimunkázik, vagy mesél a gyerekeknek, hogy eszöndben legyenek, ne zangjonganak, mert apu tanul. Higgye el, ez a szeretet igazi, legmagasabb foka a szerelemnek is, sőt ennél is több: áldozat. Ön nagyon boldog és irigylésemelőt asszony, még akkor is, ha nincs tisztában ennek a boldogságnak az értékével.

EGYEDÜL. A bánat szomorú hangján szólt s mégsem vigasztalás vár, csak tanácsot, kenyérkeresési lehetőséget, munkát, hogy beletemesse megsemmisült álmait. Fehér rózsaszíromhoz hasonlóan, amit letépett és elsodort a vihar. Nyugtalanító emlékek kísértik. Szüntelen előtte röpös boldogsága ragyogó tollú kékmadara. Hiába nyújtja ki utána a kezét. Ha rászánta magát, hogy könnytelmen harcolja ki a békés megalkuvást — a kísértés meghátrál és az Ön akarata győz. Tapogatózó gondolatai sokfelé ágaznak, még nem találta meg az egyensúlyt. Egy célra összpontosítsa akaratait s ne koptkodjon százfelé. Minden nehézz, de kitartással eredményt érhet el. Magánúton is tanulhat, de soknak találjuk egy év alatt két év anyagát átvenni. Persze, Ön tudja, mire képes. Mi nem beszéljük le, sőt bátorítjuk. Négy középiskolával ajánlkozhat postához vagy kisebb tisztviselő állást vállalhat. Ha kedve van a tanulóshoz és a velejáró kiadásokra nem kell tekintettel lennie — ambícióját leginkább ezzel elégítené ki. Elhagyná az álmok országát és belépne a szellem birodalmába. Az előbbi nem kínálta boldogsággal, az utóbbiban nyugalmat talál.

Harminczéves asszony. Márírsorsra végtelenül szomorú és nem csodálkozom, hogy leányait okosan és a férfitől függetlenül-

tett életre neveli, legalább is addig, míg olyan élettársra tesznek szert, hogy ne juthassanak az Ön sorsára. Az Ön áldozatos élele előtt mindenki tisztelettel hajlik meg, csak egy ember nem, a férje, aki Önt szinte gyermekkorból tette feleségévé. A papir is megkönnyezné, ha szenvedéseinek leírását hordozná. Szomorúbbnál szomorúbb emlékek nőnek piramisán a lelkeben s csak egy módon szabadulhat, ha elváltik az urától. Ezzel a gondlattal foglalkozik a gyermekei érdekében, hogy ne lássák, ne hallják napról-napra megaláztatását, gyötrődését. A gyermek ítéle és gyűlölet, nem bírja az igazgatlanságot. Félti őket és nem is akarja, hogy meggyűlöljék az apjukat. Az együttélésükben ez elkerülhetetlen volna. Nem említette és éppen erre való tekintettel gondolom, hogy anyagi ok a választ nem nehezíti meg, illetve az Ön és gyermekei ellátása biztosítva lesz. Bízom meg egy jó ügyvédet s ha mód van rá, közös meg egyezéssel és békésesen váljanak el. Nem vagyok híve a szülők elszakadásának, de nem lehet sablon alapján meghatározni az együttélést és nyomorúságos egymásmelletti életre kényszeríteni a farkast a báránnyal, mert felfalja. Ön végtelenül jó és türelmes, felfoldozta magát, de az ura nem ismeri a jószág értékét. Az asszonyi erő hatalmas a szeretetben és ő is érezni fogja hiányát, ha elengedi és üresen marad az otthon, amely ragyogott, mint a tükör, mert a lelke fénye vetődött rá a legkisebb tárgyra is. Utóljára említet meg, hogy a gyermekek a törvény rendelkezése szerint az anya és apa között megosztottnak, ha csak nem tud olyan súlyos okot bizonyítani, ami miatt nem ítéli egyik gyereket sem a bíróság férjének. E tekintetben is tájékozódjék az ügyvédjénél. Együttérzéssel és szeretettel gondolunk Önre s minden jót kívánunk, békességet és nyugalmat.

Az összes szépséghibák megszüntetése. Modern szépségápolás. Biztos hatású szépségjavítószerek. Vidékre postai szétküldés. FOLDESNE <JUNÓ> KOZMETIKAI INTÉZET, Budapest, IV., Károly királyút 24. Díjtalan tanácsadás, levél útján is!

AGGODÓ ANYA. Ebben a korban a fiúk iskolai előmenetele majdnem kivétel nélkül ingadozást mutat. A magaviselete ellen nincs kifogása, de a tanulásban felületes és szorgalma hanyatló. Attól tart, ha így folytatja, elveszíti a tandíjmentességet és ez súlyos gondot okoz Önöknek. Ne szülői szigorral és ne parancsolva, követeve kényszerítse a tanulásra, mert pedagógiai megállapítás, hogy a fejlődésben levő átmeneti korban leghatásosabb eredmény azzal érhető el, ha a szülő úgy beszél a gyerekekkel, mint felnőttel. Hivatkozson a megbeszélés során felelősségére és arra, hogy szorgalmától és jó bizonyítványától függ az előhaladás. Hivatkozson becsapógyára és állítson példákat eléje, aki a legjobb tanulók közé tartozott, az nem eshet vissza komoly ok nélkül. Szükségesnek tartanók, ha orvosilag megvizsgáltatná, hogy nincs-e valami baja, mert erősebb vérszegénység is okozhat ilyen visszaesést. Ezenkívül beszéljen tanárával s különösen azzal, akizhez ragaszkodik. Minden tanulóknak van egy-két ilyen kiválasztott tanára, akit baráti szimpátiával szeret. Ezt kérje meg, beszéljen ő is fia lelkére. Nem találom aggodalmait olyan súlyosnak, mint Ön, de természetesen jobb félni, mint megijedni és az óvatosság és védekezés sohasem árt.

ELADÁS: IV. PRCHÁSZKA OTTOKÁR-U. 8.

VI. TERÉZ-KRT. 8.

VI. BAROSS - TÉR 15

Az ország egyetlen öskeresztény posztógyára.

SZÓNOKISKOLA. Bognár Elek színművész immár országoshírű szónokiskolájában (Budapest, XI., Vepeléti-u. 14. T.: 456-900) a tanítás megkezdődött. Szónokok, előadók, rádiófelolvasók biztos sikerű kitépése. Beszéd-odorosság és lámpalámban szenvedők kezelése. Csoportos tanfolyam és egyéni órák. Külön tanfolyam hölgyek részére.

BÜTYKE nem fáj, nem látszik
ha szabadalmazott
SALLER - CIPŐT VISEL
Petőfi Sándor-utca 14-16. Telefonszám: 186-700

IDEALISTA. Ennek a házasságnak csak egy komoly akadály lehet és pedig az, ha Ön nem szeretné komolyan menyasszonyát és csak a „benősülés” előnyeiért határozta volna el magát a házasságra. Tőlünk hiába kérdezi, hogy boldog lesz-e a vődéken nevelkedett, földbirtokos család bájos, de egyszerű, szerény, de önértékes és a falusi életet a városi élet zaráival előnybe helyező menyasszonyával, mert erre a kérdésre nem mi, hanem Ön kell választ adjon, még pedig a házasság előtt. Önt a szerelem, mint mondani szokás, nem vakította el. Tisztán lát és úgy látjuk, lemérté a menyasszony jótulajdonosságait és azokat is, amelyek Ön szerint hátrányosak. Ön tudja mit akar, mit kíván, tőlünk ne várja, hogy rózsaszín szemüveggel megtévesztjük és azt erősítsük, hogy házasság után az Ön akarata jog érvényesülni és menyasszonya átalakul olyan fővárosi asszonygyá, mint Ön szeretné. Ha lehetséges volna ez az átalakulás, akkor már most hajlana rá, de éppen itt a bökkenő, hogy erőltessen tiltakozik az Ön ilyenrűnyű kísérletei ellen s természetesen mint szerelmes vőlegény, meghajol a menyasszony kívánsága előtt. Vannak virágok, amelyek csak bizonyos talajban fejlődnek és virágoznak, ha átültetik a nekik nem tetsző helyre, elhervadnak, elszáradnak. Az Ön menyasszonya, mint lev-

ÁGYTOLL-PEHELY
tarka fosztatlan toll P. 1.20, sz. fosztott toll P. 2.-, fehér fosztott libatoll P. 3.50, jobb minőség P. 4.50 kilónként, 5 kilós csomagolásban bérmentve, utánvétel szállít Rosner Gyula cég ágytoll üzeme Kiskunfélegyháza.

Tojáskészletet gyűjthet télre
Sok pénzt takarít meg és télen is romlatlan, ép tojás áll rendelkezésére. A **Garantol** nem lesz zselés, tehát bármikor szaporíthatja a tojásállományát. Használjon „Garantol”-t. Garantolban eltett tojások egy éven túl is tarthatók.
Ára 100 tojásra 80 fillér.
Magyarországi főárusítója:
Stessel Nándor és Társa, Budapest, IV., Városház-utca 1. sz.

Fejfájás

ellen

Neokratin fájdalomcsillapító por osztyában. Gyorsan csillapítja a fejfájást és lájdalmakat. 1-2 adag elegendő. Vizzel könnyen bevehető. Eredeti csomagolású dobozokban 8 adag ára P. 1.50, 3 adag 60 L., 1 adag 24 fill. Csak gyógyszerüzletben kapható.

léből látjuk, ilyen virághoz hasonlít. Le-kileg oda van forrva a földhöz, a szülői, nagyszülői foglalkozásához, örök időktől fogva a föld lelkevel egy az érzése. Aki el akarja onnan szakítani, annak számolni kell kiszámíthatatlan ellenállásával és következményeivel. Ő bizonyára szereti Önt, mert nem fogadta volna el völégényének, hogy kérdőjelet az Ön terve, hogy kiemelheti-e, vagy az Ön okossága által át-hidalja a városi és falusi élet közötti szakadékot. Természetesen örülnék, ha ez a kényes és tapintatos diplomáciai tehetséget igénylő terve sikerülne.

A Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunka-boltjának játékosztálya (VI., Teréz-körút 6. sz.) felhívja kedves előfizetőink figyelmét, hogy gyermekjáték beszerzéseiket mielőbb fogantossítsák, mert a behozatal csökkentése miatt később, legnagyobb sajnálatunkra, nem lesz módunk az igényeket kielégíteni.

Üde, bársonyos

arcot varázssol a

Földes Margit-crème

ÁRVÁCSKA. Nagyon sajnálom magát, kedves kisleány. Tudom, nem az a baj, hogy szenved, hiszen fiatal, s ez a szenvedés ma még nem árt meg a fizikumának, de szomorú, nagyon szomorú az ok, amiért nyugtalan és háborog a lelke. Nem csak a jóérzése diktálja, hogy maradnia kell, hanem a belátás és mert szükség van munkájára legalább is addig, míg a házasság majd kiemeli ebből a légkörből, ahol csak szidás és bántalom a jutalom. Éppen ezért — ne haragudjék — nem támogatjuk menekülő szándékát. Önnel együtt valljuk, hogy aki ideges és beteg, menteséget élvez az egészséges emberekre érvényes törvények alól. Az ilyen ember soha nem ura szépszavúlagosan önmagának, minden idege és gondolata a betegség korlátlan hatalmú befolyása alatt áll. Olyan megható, hogy védelmére kel és felmenti, amint írja: „ő azért szeret, csak a magamódján. Nagyon jólkü, de nagyon rossz természetű.” Ezt

őrízze a szívében, erre gondoljon és ha a harag újból fellobban és határt nem ismerve ostromozza: szelidséggel, jószággal, szeretettel igyekezzen lefegyverezni. Ne feleljen vissza soha egy szóval se a bántalmakra. Egyszer rádöbben, hogy igaztalanul bántotta és nagyon fog jójáni, hogy nem tudja a multat kitörölni és szomorú emlékek nélkül a szívére ölelni. Kedves „Árvácska“, az Ön szíve a jószág, szeretetnek és a hálának a fészke. ide sem a neheztelésnek, sem a haragnak, ridegségnek nincs bejutása. Nem fog neheztére esni megbírkózni a kötelelességgel, amit a szeretet parancsol. Köszönjük, hogy a legjobb barátjának tart. Csak azt ienzünk, amit a saját szíve diktált nekünk és a szívünk helybenhagvata.

Szenzációs új magyar találmány forradalmasította a kézi kötőpart. A „Rapid“ kézi kötőkészülekről van szó, amellyel egy nap alatt annyi munka végezhető el, mint a kötőtűkkel 10 nap alatt. A „Rapid“ kézi kötőkészülékkel minden kötés minta köthető, munkája lézímunka, a szemek egyenletek, minden fonaira alkalmasak, kezelése egyszerű és a használati utasításból különös képzettség nélkül elsajátítható. Tetszetős és elpusztíthatatlan. Ismertetőküld: Aruforgalmi Kft., Budapest, IV., Sütő-utca 2.

ÁRVA ASSZONY. Egy hosszú élet sem elég, hogy megismerjük a női lélek rejtett finomságait, hogy meghalljuk titkos húrjainak mennyei zengését hangját. Asszonyom, az Ön levele a lélek csodálatos mélységébe engedett betekinteni. Mérehtelen az a gazdagság, amit benne elrejtett a világ elől s talán még legközelebbi hozzátartozói sem tudnak róla, idegenek, ismerősei nem is sejtik, hogy mi az a fény, ami átsugárzik komoly tekintete mögül. Egyedül hordozta évek gondját s gyermekei voltak mindenéi. Nem járdt el a köteleltségek teljesítésében, csak egy igaz ember, egy igaz barát hiányát éri, akivel kicserélhetné a gondolatait, megbeszélhetné kicsi és nagy bajait, gondjait. A biblia is figyelmeztet: „az embernek nem jó egyedül lenni“. Nem bán, sőt lelki frisséget, az élet értékelését jelzi ez a kívánsága, a nagy emberi közösséghez való tartozást. Rá kell találnon vagy a hivatalában, vagy máshol arra a valakire, aki megérdemli, hogy elfogadja és viszonzza a baráti önzellen szeretet ajándékát. Asszonyom, ne essék abba a hibába, hogy túlozza a korát és idő előtt eltemesse magát a saját cellájába, amelynek Ön a legridegebb öre. A természet parancsa a társasélet is. Amíg nem érezte hiányát, addig ez a gyönyörű emberi, szolidaritást dokumentáló vágy nem jelentkezett, de íme: a remetségből is elég volt. Ezt éri és azért szeretne megismerkedni valakivel, akinek emberi érzéseket ajándékozna és ezt kapna. Vesse le magáról a zárkózottság páncélját, hogy szíves mosolyával, szeretetével ajándékozza meg azt, aki méltó rá. Ne féljen, az elképzelt ideális barátság szép és finom gondolatát értékelő, azt kereső és megbecsülő emberben nincs hiány. Miért ne találkozna éppen Ön a barátság non plus ultráját ajándékozóval.

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársaink közül ki volna szíves beajánlani vidéki postamesteriséghez gyakornoknak 21 éves húgomat. Irodai munkában gyakorolott. Pár hónapig fizetés nélkül dolgozna. Peshidegkút, gr. Klebelsberg-út 17.

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés szavanként 15 fillér. Vestagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetés díja 1 pengő 50 fillér. Jellegű hirdetésre érkez levelek továbbítására hirdetés díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalású át. Állást kereső hirdetések szavanként 10 fillér. A hirdetés díja előre beküldendő.

Angóraciák eladók, fiatal, fajtisza, elsőrendű peuanycok.

Magányos, egyszerű jobb asszony munkát keres. jól 10z, mint gazdasszony vagy bármilyen jobb bizalmi munkát vállal. Váradi Simonné, Szeged-Felsőözpont.

Párizsban évekig Drecol-cégnél vezetőállásban volt szabás irányosban készít nőruhákat, kosztümöket. Höflinger, Kecskeméti-ú. 4.

Társalkodó-, felolvasó-, nevelőnőnek, házikisasszonyoknak, esetleg pénztárosnőnek elmenne fiatal úrléány, vidékre is, bárhova, ahol családtagnak tekintenek. Leveleket „Árvácska“ jellegre kiadóba kérek.

Naturalista zongoratanítás specialistánál. Dayka zeneszerző, Rákóczi-út 76.

Betegpótlótestvér ajánlkozik ápolásra. Idősebb hölgyek, urak, vagy gyengelelművek gondozására. Telefon: 164-533. Diakonissza Szanatórium, Buda-kézi, Margit testvér.

Mimóza, világhírű grafológusnál analízis írásból és fényképről. Állandó cím: Pécs, Szent Vince-ú. 50. Válaszbélyeg küldendő.

Budapestre érkez úri személyeknek szép, kényelmes lakásban 2 pengőért megszállás. Fő-jegyzőné, Orczy-út 40. I. 10.

József-körút 65. Grimm József arany-éremmel kitüntetett zongorakészítő. Zongorák, pianók, harmonikumok leg-olcsóbban, részletek, garanciával. Hangolás, javítás.

Pestre érkez családok számára úri otthon nyujtok. Dolánké, IV., Ferenciek-tere 7. II. 5. Telefon 386-089.

Bundák, szépek, olcsók Kóky Andre szűcsnél. V., Vilmos császár-út 10. sz. Telefon: 386-784. Átalakításokat vállal.

Legmodernebb szabás, varrás, fehérneműszabászat. Mestervizsga. „Elit“ szalon, Erzsébet-körút 46.

Pestre érkezőknek belvárosban tiszta úri otthon Feketénnél, Molnár-ú. 12. II. 8.

Rövid lelete gyakorlózongora kettő-száz. Zongorák, pianók feltűnő olcsón, tisztviselőknék előlegmélküli leg-csekélyebb részletek. Rákóczi-út ötven. Zongoraterem, Erzsébet-körút sarak.

Budapestre érkezőknek „Úri otthon“ nyujtok 2 pengőtől. Hajduné, ny. MÁV főművező neje. Erzsébet-körút 2. III. 19. Emke-ház, Lift. T. 22-55-55.

ALOGJEGYERT ékszerért, fogaranyért, szőnyegért sok pénzt fizetnek. Baross-ékszerház. VIII., Baross-utca 83. szám. Telefonáljon: 134-770.

Zongorát vagy pianót! azonnal készpénzfizetésért sürgősen vennék. Tel.: 225-689. Zongoraterem.

A fővárosban, esetleg vidéken november 15-én el-helyezkedne ápolónői gyakorlattal bíró, jólfező, intelligens leány gyermek, vagy beteg meglát. Cím: Némethné, Miskolc, Nagy Sándor-utca 21.

Zongorák, pianók előlegmélküli húszpengős rész-letek 350 pengőtől legolcsóbban Fenyőné zongora-teremben. Erzsébet-körút huszonhat. BÉrzongorák csodaloesón.

Felolvasó szerkesztő és kiadó: Papp Jenő

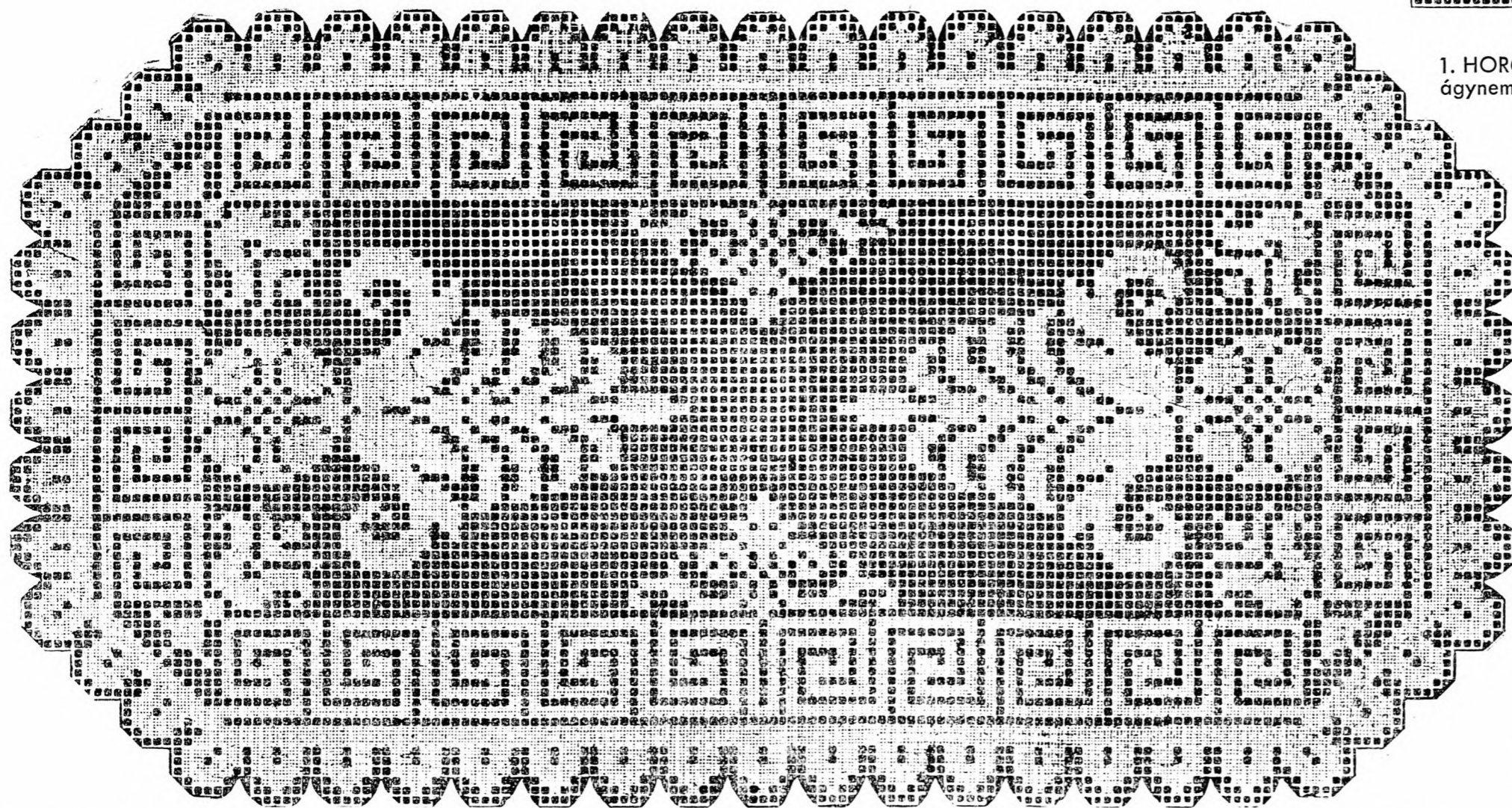
Kéziratokat, klléseket, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és közlése tilos. A Magyar Nők Lapját nyitotta a Hungária Hirlapnyomda R.-T. Budapest, V., Vilmos császár-út 31. sz. 3959.40

Felolvasó vitéz Bánó Lehel igazgató.

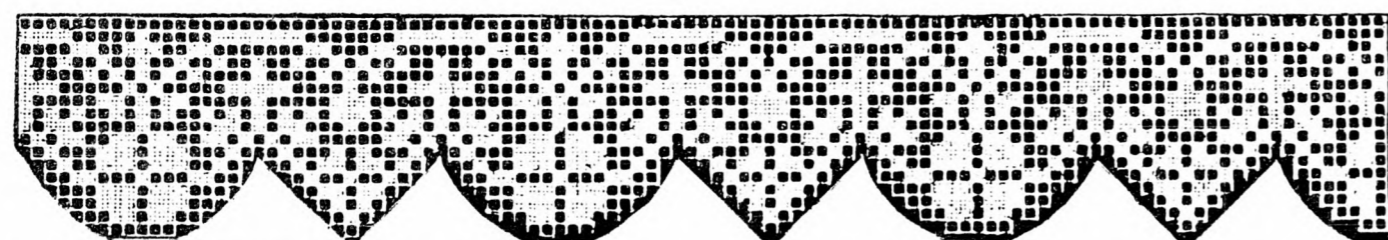
VALÓDI
ezüstárut készítő
HENGER ANTAL
1977 OYA
BUDAPEST DALMADY U.9.

A MAGYAR NŐK LAPJA 1940. ÉVI NOVEMBER HAVI KÉZIMUNKAMELLÉKLETE

(Állandó havi melléklet)

2. RECE VAGY HORGOLT FUTÓ. 83×150 kocka. 5 m/m-es kockákkal készítve 41×75 cm. méretű lesz. Készítéséhez 8-as gyöngyfonalat használunk. 1 motring 5 deka, fehér P 1.60, ekru P 1.40. Recének készítése teljesen készen P 12.50.

3. HORGOLT SZEKRENYCSÍK. Készítéséhez 80-as horgolócérnát használunk. 7 m/m-es kockával készítve 12 cm. széles lesz.

A Magyar Nők Lapja
szerkesztősége
és kiadóhivatala
IV, Ferenciek-tere 7,
II. emelet 6. szám

1. HORGOLT CSIPKE SAROKKAL
ágyneműbe, terítőkre. Horgolá-
sához 100-as számú
cérnát használunk.

D

iszpárnák montírozása a
legszebb kivitelben, olcsó
árban.

Oltárterítők készítését a leg-
művészebb kivitelben, vá-
szonra hímzéssel, filécsipké-
ből és tüllhímzésből bár-
milyen méretben, rövid időn
belül szállítunk.

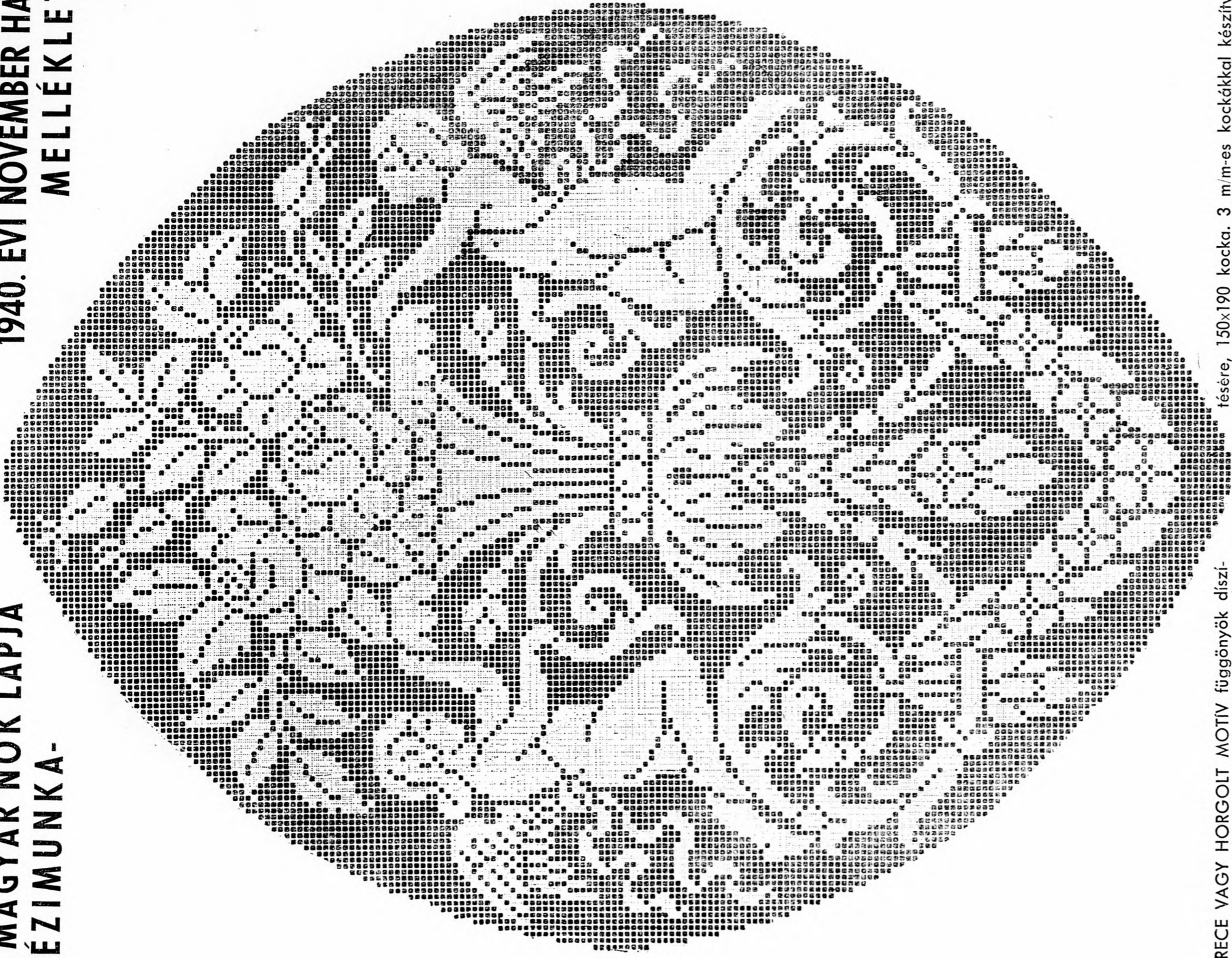
Függönyanyagok dús vá-
lasztékban, szép mintákban,
minden szélességben kap-
hatók a

*M. U. L. Kézimunka-
boltjában*

Budapest, Teréz-körút 6. sz.

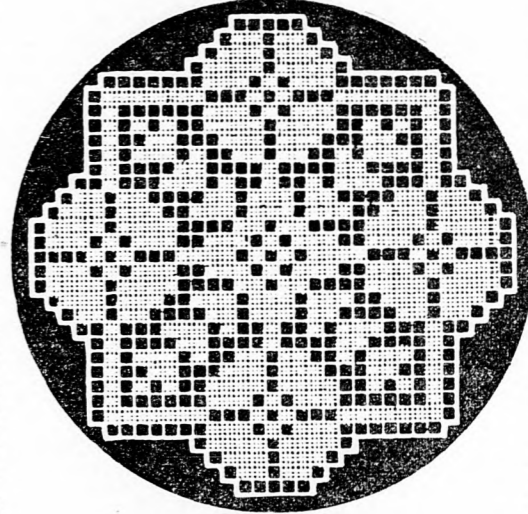
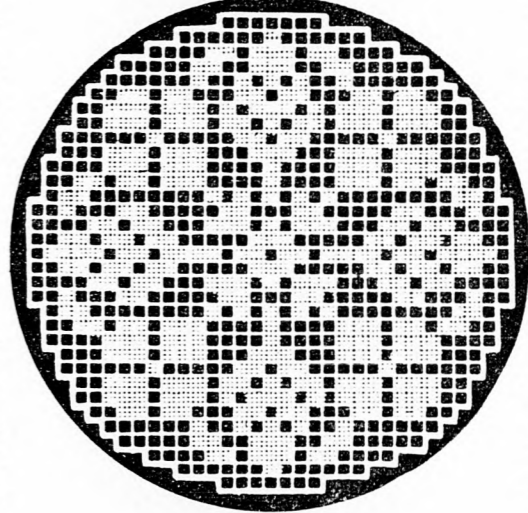
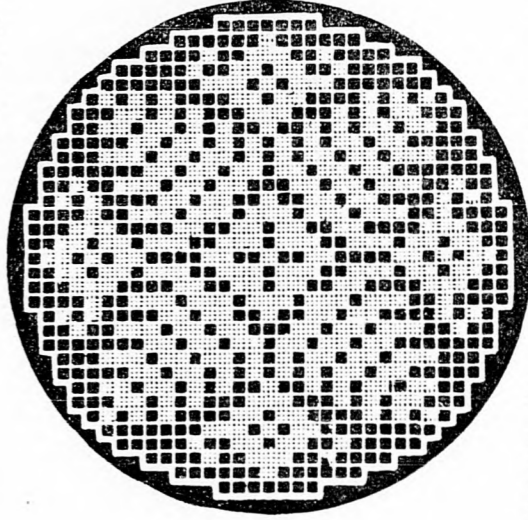
4. HORGOLT CSIPKE SAROKKAL
ágyneműbe és asztalterítőkre.
Horgolásához 100-as cérnát
használunk.

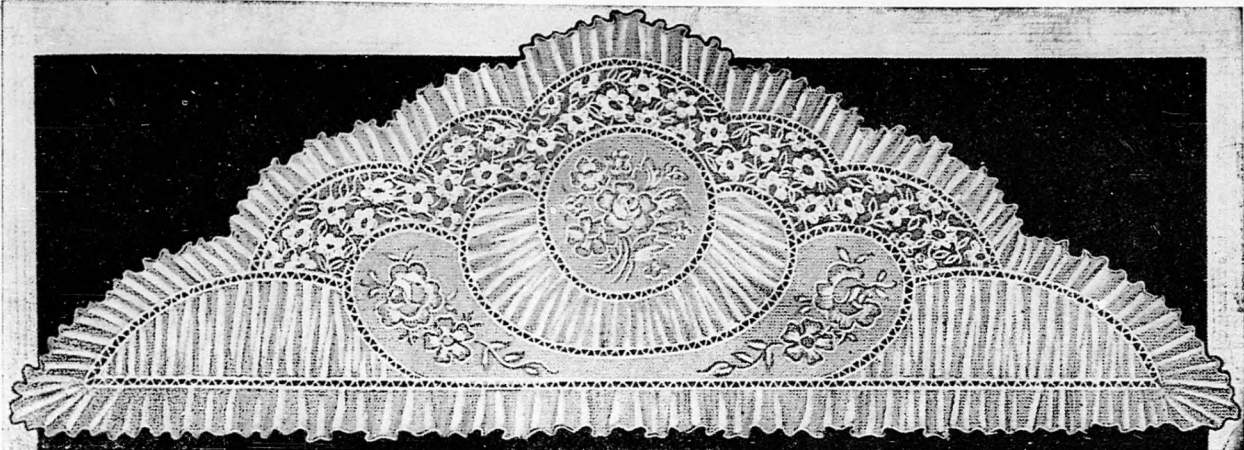

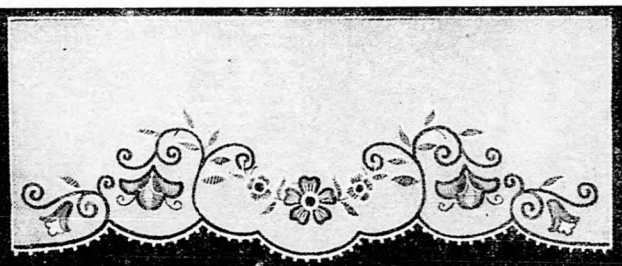
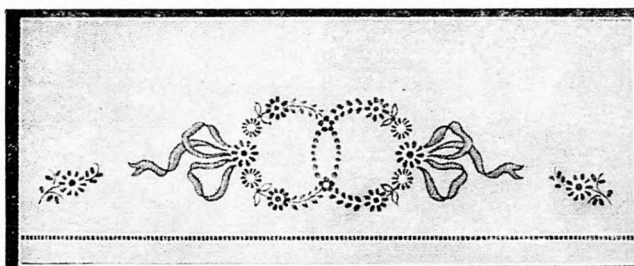
5. RECE VAGY HORGOLT MOTIV függönyök díszítéséhez 80-as vagy 100-as, nagyobb kockákhoz 60-as horgolócérnát használunk.

tesére, 150x190 kocka. 3 m/m-es kockákkal készíthető is, így 75x95 cm. lesz. Kisebb kockák készítéséhez 60-as horgolócérnát használunk.

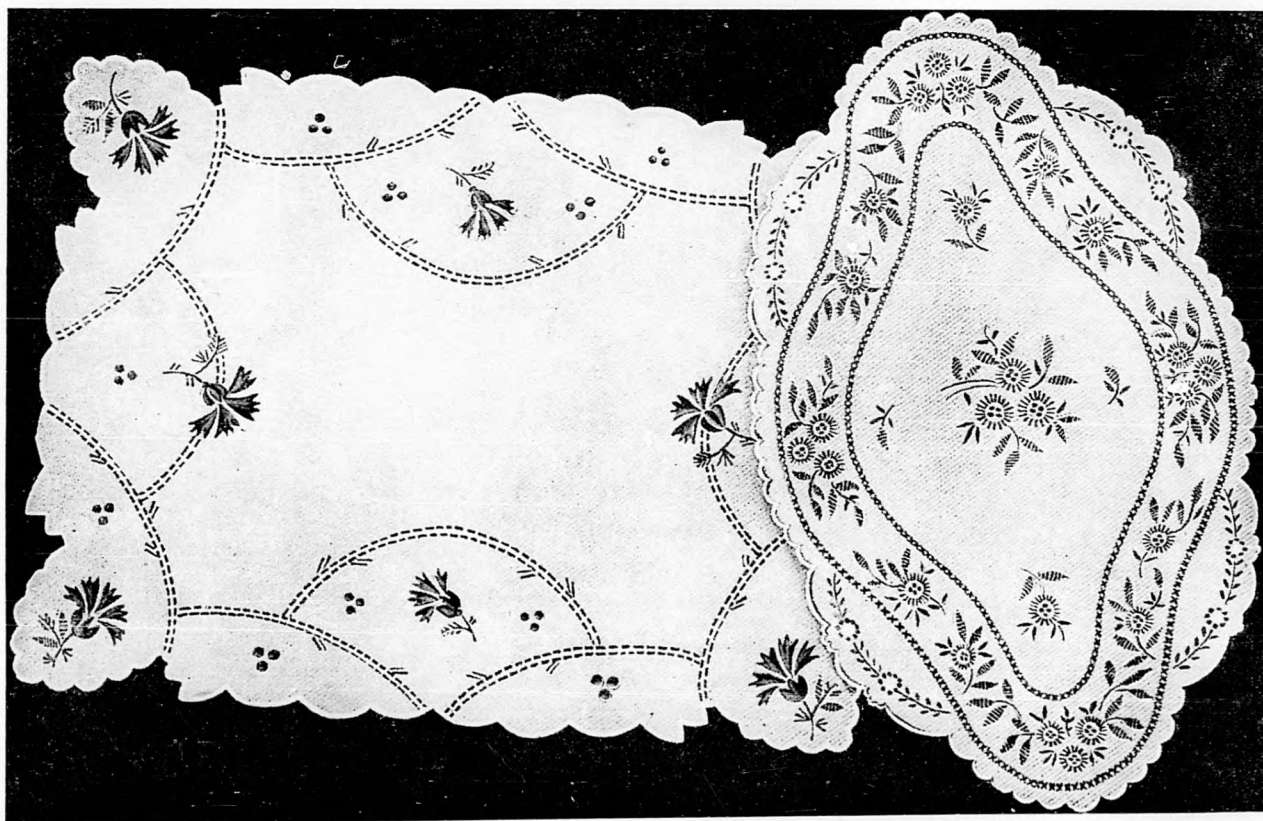

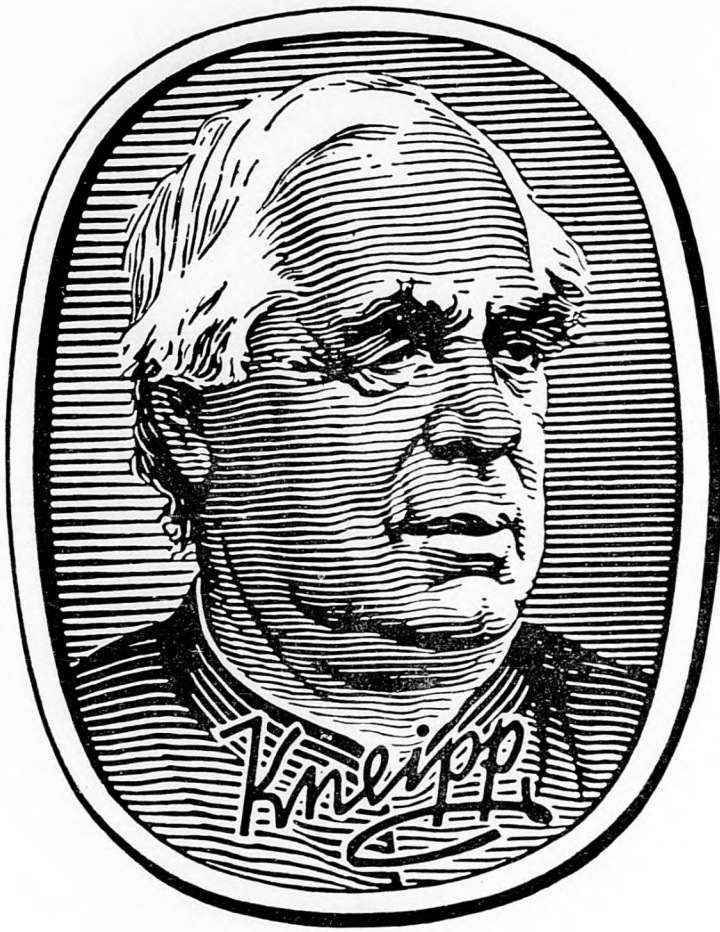
Díszágypárna. Finom ekrű tüllből, csipkeszövet és színes tüllhímzéssel. Tollal töltve, színes klott alátéttel, teljesen készen 40 pengő. A felső laphoz szükséges hozzávaló, a tüll előrajzolva, csipkeszövet és betét P 16.50. Kapható a MUL-nál.

Székrenyűcsíkok színes hímzéssel díszítve. Fehér pamutvászonra előrajzolva, 20 cm szélességben métere P 1.10. Hímzéshez muliné motringja 15 fill. Kapható a MUL Kézimunkaboltjában, Budapest, VI. ker., Teréz-körút 6. szám. Telefonszám: 228—609.

Tálcakendők. Fehér vagy színes pamutvászonra előrajzolva, a hosszukás 30×40 cm méretben 80 fill., az ovál 40×60 cm méretben P 1.10. Kidolgozásához jól mosható gyöngyfonál dekája 40 fillér. Szúrt sablonja darabonként 60 fillér.

1821-1897

Kneipp, a józan életnek, az észszerű és egészséges táplálkozásnak egyik nagy előharcosa volt. Ő adta nekünk a kiváló és egészséges népkávét, a Kneippmalátakávét. Minden egyes csomag iránta való nagyrabecsülésből, az ő képmását és aláírását viseli.